

CORPOLOGIA ÉS UNA TROBADA INDEPENDENT I LLIURE DE PERSONES INTERESSADES EN EXPLORAR TEMES DE PRESÈNCIA I ACCIÓ I PER A PODER PRESENTAR LES SEVES OBRES EN DIRECTE. EL FORMAT DE LES OBRES ÉS LLIURE I D'UNA MÀXIMA DURADA DE 10 MINUTS CADASCUNA. EL GRUP ESTARÀ OBERT A PROPOSTES D'ALTRES CREADOR@S DE TOTES LES DISCIPLINES. L'ESPAI ÉS SENZILL AMB UN ESCENARI DE CAIXES DE FUSTA I MÍNIMA IL·LUMINACIÓ. TREBALLEM SENSE MUNTATGE TÈCNIC NI ESCENOGRÀFIC I CADA PERSONA HA DE PORTAR TOT EL QUE NECESSITI. DESPRÈS DE CADA TROBADA QUALSEVOL PERSONA QUE HAGI ESTAT PRESENT, POT CONTRIBUIR A LA REVISTA CORPOLOGIA AMB TEXTOS I/O IMATGES DE LES SEVES OPINIONS, IDEES I REACCIONS.

INFORMACIÓ I PROPOSTES: INFO@GRESOLART.COM

CORPOLOGIA ES UN ENCUENTRO INDEPENDIENTE Y LIBRE DE PERSONAS INTERESADAS EN EXPLORAR LOS TEMAS DE PRESENCIA Y ACCIÓN Y PARA PODER PRESENTAR SUS OBRAS EN DIRECTO. EL FORMATO DE LAS OBRAS ES LIBRE Y DE UNA MÁXIMA DURACIÓN DE 10 MINUTOS CADA UNA. EL GRUPO ESTARÁ ABIERTO A PROPUESTAS OTROS CREADOR@S DE TODAS LAS DISCIPLINAS. EL ESPACIO ES SENCILLO CON UN ESCENARIO DE CAJAS DE MADERA Y MÍNIMA ILUMINACIÓN. TRABAJAMOS SIN MONTAJE TÉCNICO NI ESCENOGRÁFICO Y CADA PERSONA TENDRÁ QUE TRAER TODO LO QUE NECESITE. DESPUÉS DE CADA ENCUENTRO CUALQUIER PERSONA QUE HAYA ESTADO PRESENTE, PUEDE CONTRIBUIR EN LA REVISTA CORPOLOGIA CON TEXTOS Y/O IMÁGENES DE SUS OPINIONES, IDEAS Y REACCIONES.

INFORMACIÓN Y PROPUESTAS: INFO@GRESOLART.COM

www.gresolart.com

CORPOLOGIA

Foto Portada: Ana Gesto. Intervals Variables 4

Foto Contraportada: Yolanda Pérez. L'art s'avança al futur

Fotògrafes: Ana Rita Rodrigues i Alícia Martínez

Edició de vídeo: Bénédicte Jouas Coordinació: Denys Blacker Maquetació: Leticia García Traduccions: Leticia García

Correccions: Ana Maeso i Marta Vàzquez

© de les imatges i els textos: Els seus autor@s

FESTIVAL FEM. TROBADA INTERNACIONAL DE DONES ARTISTES per LETICIA GARCIA L'ENTREVISTA AMB ANA GESTO per ANA MAESO

ARIADNA RODRÍGUEZ & GRAU | QUAN ELS OCELLS TENIEN DENTS... DENYS BLACKER | A PARTIR D'ARA... EL GEL, LES TISORES I LA PERLA FINA MIRALLES | PREGÀRIA

ANA GESTO | INTERVALS VARIABLES 4; VARIACIONS PER 10 MINUTS ADA VILARÓ | SENSE TÍTOL

NATÀLIA ESPINET | IGNI IMATGE 3

ESTER XARGAY | EN EL CANTAR DE LA PARAULA Nº 1

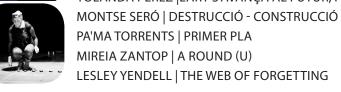
MARINA TSASARA | WHEREVER I LOOK

MAR SERINYÀ | TRAÇANT LA MERCÈ; VULL OCUPAR TOT L'ESPAI MARTA VERGONYOS | SERENDÍPIES

YOLANDA PÉREZ |L'ART S'AVANÇA AL FUTUR; PETIT VS. GRAN

EN QUIN SENTIT? EN QUIN SENTIT? | CAROLINA BONFIM DIRECT TRANSMISSION | TEW BUNNAG PERFORMANCE: DEL FÍSIC A L'ETÈRIC | LETICIA GARCÍA COSSOS QUE ACCIONEN, ACCIONS QUE TEIXEIXEN XARXES | ANA MAESO

FESTIVAL FEM

Trobada internacional de dones artistes Encuentro internacional de mujeres artistas

LETICIA GARCÍA

FEM es una trobada internacional de dones artistes de performance o art d'acció organitzat per l'Associació Gresol, una organització cultural sense ànim de lucre creada el 2002 a Madremanya. El festival és una oportunitat única per que viatgin artistes consagrades d'arreu del món a la ciutat de Girona, seu del festival des de fa cinc anys, a realitzar accions performàtiques i tallers artístics durant uns dies.

La decisió de crear un aconteixement només de dones no va ser per subratllar un punt de vista polític particular, sinó per afirmar i celebrar la llibertat d'expressió que gaudim a Europa, donat que en altres llocs del món, les dones son excloses de les pràctiques artístiques i anant més enllà son censurades en totes les activitats que es realitzen a l'exterior de les seves cases. La ben coneguda repressió del cos femení i la seva difamació al llarg de segles, ha fet que les dones artistes trobessin en l'art d'acció, des de fa uns anys i avui dia, una pràctica artística on investigar, persuadir, pronunciar, bressolar el seu cos i la feminitat, fent ús d'ell com a vehicle d'expressió i comunicació amb l'altre. També es realitza amb la intenció de solucionar una inquietud global que sorgeix de l'exclusió de les dones en la historiografia de l'art europea durant segles.

Les artistes convidades no han presentat necessàriament treballs de contingut feminista o polític. Crear art contemporani d'aquestes característiques ja és un acte polític i social per sí mateix, ja que forma part de la vida individual i col·lectiva de la societat. L'art d'acció o performance, és un llenguatge artístic efímer i humà. L'art d'acció en els seus inicis és va desvincular de les institucions establertes pels objectes artístics i és va dirigir a espais públics, on recalcava el diàleg amb l'espectador, utilitzant les seves vivències personals per sacsejar el rol quotidià i així transformar l'entorn. Les pefromers qüestionen lo elitista i la mercantilització de l'art, influenciant en les formes de producció i consum del mateix, donant més importància al procés creatiu que a l'objecte final. No és un article de consum. Regalen als espectadors l'oportunitat de participar en el procés creatiu a més de generar noves possibilitats perceptives sota la incertesa i la sorpresa que l'acte performàtic conté en sí mateix.

L'essència de la performance és simplement la comunicació directa que s'estableix entre nosaltres, una comunicació que és basa en el drama verdader de l'experiència humana i que està més a prop de la mitologia que del dogma, del cor que de la ment. Les artistes utilitzen un llenguatge simbòlic casi intuïtiu per comunicar-se. Estan lluny de la realitat virtual i les al·lucinacions que ens envolten en el nostre món tecnològic i que ens han privat de gran part del nostre contacte humà.

La primera edició de la trobada es va titular "La Maleta" i va tenir lloc a La Bisbal d'Empordà, a la província de Girona el 8 de març de 2005. Comissariat per dues de les fundadores de l'associació, Denys Blacker i Anet van de Elzen.. Va ser programat per coincidir amb el Dia Internacional de la Dona com a part del programa d'actes que se celebren a la Bisbal cada any en aquest dia. Set artistes varen ser convidades a portar tot el que necessitaven per a les seves performances en una maleta. Les artistes participants varen ser: Anet van de Elzen (Holanda), Esther Ferrer (Espanya/França), Denys Blacker (Anglaterra/Espanya), Mariëlle Videler (Holanda), Anne Seagrave (Irlanda), Jessie Kleemann (Grenlàndia) i Kirsten Norrie (Escòcia). A cada artista se li va assignar una sala al castell medieval que és troba al centre de la ciutat i les accions és varen realitzar simultàniament. El públic podia moure's lliurement entre els espais el que donava molt de joc, emportant-te sorpreses i retornant una i una altra vegada a establir connexions amb les obres artístiques en un espai atemporal i en un temps establert a voluntat de l'espectador. No hi havia condicionaments.

La segona edició titulada "Trobades Fugaces" va ser desenvolupada una altra vegada a la Bisbal d'Empordà el 8 de març de 2005, continuant amb el mateix format, totes les artistes varen treballar simultàniament en diferents sales del castell. Hi ha una carència de protagonisme en aquest model de presentar les obres que exigeix una elecció del públic sobre el que volen veure i no veure (perquè no és possible veure tots els treballs

durant tot el temps). A mode de lliure visita al museu en que tu esculls el que vols contemplar i no et veus condicionat pel ritme establert d'un guia. Hi ha total llibertat de moviment. Aquesta vegada Denys Blacker va seleccionar a sis artistes internacionals participants: Anita Ponton (Anglaterra), Judith Witteman (Holanda), Maria Cosmes (Espanya), Marie Kawazu (Japó/França), Sandra Johnston (Irlanda) i Zhana Ivanova (Bulgaria/Holanda).

Al 2006 i sota el títol "Cara a Cara" la trobada és va realitzar una vegada més al Castell de La Bisbal. Les dues primeres edicions varen rebre finançament des de la Elsa Peretti Foundation i l'Ajuntament de la Bisbal. Per la tercera edició, varen participar ambdós més el recolzament del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona, L'Institut Català de les Dones i el Arts and Humanities Research Council UK. Les artistes participants varen ser: Ana Syczewska (Polònia), Leena Kela (Finlàndia), Eve Dent (Anglaterra), Daniela van Vree (Holanda), Anne Seagrave (Irlanda), Robin Poitras (Canadà) i Fiona Wright (Anglaterra). En aquesta edició és va continuar amb el mateix format de realització de les obres simultàniament, amb excepció

de dues artistes (Daniela van Vree i Fiona Wright) que només van permetre que el públic entrés al seu espai d'un en un.

En 2007 el festival és va traslladar al Centre Cultural la Mercè (CCLM), al centre de la ciutat de Girona. La possibilitat d'un canvi de localització va arribar en un moment fortuït perquè els espais del Castell de la Bisbal inesperadament varen ser inassequibles. El canvi va aportar millores en infraestructura, ajuda tècnica i finançament per part del CCLM i l'Ajuntament de Girona. El títol d'aquesta edició va ser "Ètica i Acció". Les artistes convidades varen ser Elisa Andessner (Àustria), optimista de Irma (Finlàndia), Kira O'Reilly (Irlanda), Yolanda Peréz (Espanya), Rabab Ghazoul (Irag/Anglaterra) i Roxana Polpelka (Espanya). També en aguesta edició es va organitzar una projecció de fotografies del treball de dones artistes de performance en col·laboració amb l'Arxiu Aire de Barcelona. L'artista Montse Serò va dirigir el primer taller en aquest festival amb un grup de nens de l'Escola municipal d'Art de Girona.

Al 2008, el 5è aniversari del festival, es va convidar a una selecció d'artistes que havien participat en les últimes quatre edicions així com també alguns nous noms. En aquesta trobada especial titulada "Sinèrgia", dotze artistes varen participar en el programa de les activitats que va durar tres dies. Les artistes participants varen ser: Nieves Correa, Isabel León i Montse Seró (Espanya), Anet van de Elzen i Daniela van Vree (Holanda), Anita Ponton i Fiona Wright (Anglaterra), Sandra Johnston i Anne Seagrave (Irlanda), Robin Poitras, Leanne Lloyd i Brenda Clenuik (Canadà) i Elvira Santamaría (Mèxic). Va ser una data especial, en la que el festival s'havia consolidat am l'experiència de la seva realització durant cinc anys consecutius, i amb noves idees en expansió donada l'obertura al públic en una ciutat de més població i amb universitat com Girona.

En aquesta edició es va augmentar el programa de taller oferint nou tallers totalment gratuïts dirigits per les artistes participants. El desenvolupament dels programes del taller per joves i persones interessades en l'art d'acció es encara avui dia, una part important del projecte que engloba el mateix festival. Es tracta de portar al públic un art que cavalca entre diferents disciplines artístiques com el teatre, la dansa, la música, les arts visuals, l'art plàstic, etc: i que és qüestiona la distància que hi ha entre l'art i la vida.

Es va establir una col·laboració amb la Càtedra d'Art i Cultura Contemporània de la Universitat de Girona. La carència d'estudis seriosos fins a la data sobre performance, feia particularment difícil avaluar i investigar aquest llenguatge d'art contemporani. Es va convidar a un grup d'acadèmiques, crítiques i escriptores a crear una relació amb les artistes de performance fent una taula rodona. Aquest varen ser: Judit Vidiella, Imma Prieto, Nieves Correa i Carme Ortiz. També es va col·laborar amb organitzacions per a la projecció d'imatges d'obres de dones artistes de performance: Arxiu Aire - Barcelona, Stichting Performance - Holanda, festival Acción!MAD - Madrid, Ebent - Barcelona, Infr'action - França, Interiorbodega - Barcelona, Arrtacció - Valencia, Festival [Chámalle X] de Arte de Acción - Vigo i Cerco Acció – Saragossa.

Al 2009 es va titular definitivament el festival amb el nom de FEM. Aquesta decisió va ser pressa per crear una identitat recognoscible per les trobades. FEM_09 es va celebrar al CCLM i a la Universitat de Girona. Comissariat per Denys Blacker, varen participar sis artistes: Maria Marticorena, Analía Beltran i Eva Pérez (Espanya), Elena del Rivero (Espanya/EE.UU.), Monali Meher (Índia/Holanda) i Helena Hunter (Anglaterra). Per primera vegada es varen presentar les obres per separat perquè nomès dues de les artistas volien presentar obres de duració i les altres varen realizar obres curtes. Els tallers dirigits per les artistes varen tenir un gran èxit i totes les artistes que varen participar varen fer una presentació audovisual del seu treball amb els estudiants.

El programa teòric va ser realitzat per la Càtedra d'Art i Cultura Contemporània de la Universitat de Girona (UdG) que va convidar a les següents acadèmiques, crítiques i escriptores a participar: Maria Lluïsa Borras, Imma Prieto, Carme Ortiz, Imma Merino i Assumpta Bassas. Tres de les artistes; Analía Beltran, Monali Meher i Eva Pérez varen presentar les seves performances a la inauguració del FEM_09 a la universitat. Com a resultat del programa acadèmic, diversos acords varen ser aconseguits entre l'Associació Gresol i la UdG. En primer lloc, la universitat va decidir que és faria responsable de l'organització del programa teòric dins del FEM i que a partir de 2010 seria programat directament per la UdG. També varen acordar obrir un arxiu sobre performance i treballar juntament amb Gresol per definir el projecte i buscar finançament.

Al FEM_10 es varen convidar a cinc artistes que havien estat fent performance durant molts anys: Esther Ferrer (Espanya/França), Concha Jerez (Espanya), Despina Olbrich (Grècia/Alemanya), Myriam Bat-Yosef (Israel/França) i Eugénie Kuffler (EE.UU/França); i quatre artistes molt joves; Pa'Ma Torrents i Alba Blanco (Espanya), Christine Haase (Alemanya) i Holly Slingsby (Anglaterra).

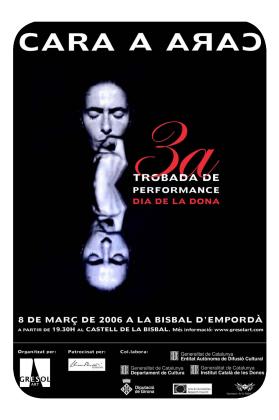
La idea central de la trobada d'aquell any va ser la transmissió de l'experiència i del coneixement entre generacions. Es va realitzar al CCLM en les mateixes dates de cada any. Es va tornar a presentar les obres per separat, el que va portar a la direcció del festival a una major organització per la durada del mateix i a la capacitat de captació del públic per mobilitzar-se davant de cada artista i anar recorrent la sala concreta on la artista realitzava l'acció, tot i així, es va avisar al públic de que no era com una obra de teatre, que podien entrar i sortir les vegades que desitgessin, respectant el modus vivendis de l'acció.

Una de les novetats d'aquesta edició va ser que les artistes emergents varen sortir a la via pública a realitzar les seves accions. Es va programar en dissabte al matí, i les acciones es varen fer simultàniament a la Rambla de Girona. El carrer es va emplenar d'un públic no iniciat que seguien a les artistes amb ambició de descobrir que havia darrere les seves manifestacions artístiques, estaven estupefactes. Els medis de comunicació i les mateixes artistes varen definir l'acte de sortir al carrer com una grata experiència en relació amb l'espai, la ciutat, el temps, l'esbarjo de cap de setmana, el públic, tot tipus de persona, i la cultura, l'art d'acció.

Des de la Universitat de Girona es va celebrar el I Seminari Internacional amb el tema "Performance. La construcció d'un nou llenguatge (1960 – 1980)" amb la intervenció de les crítiques Alice Lagaay i Tracey Warr (Inglaterra) i Blanca de la Torre (León). A més, va incloure una conversa amb la performer Esther Ferrer sobre com va influir en el seu treball el panorama artís-

tic espanyol d'aquestes dècades. Durant el festival es varen seguir realitzant els tallers gratuïts per les artistes convidades i es varen projectar imatges d'altres performances.

FEM 11 es va celebrar com les últimes edicions. Aquesta vegada varen presentar les seves obres dotze artistes internacionals, moltes d'elles amb una gran experiència en l'art performàtic i d'altres artistes novells que just acabaven de començar la seva carrera artística. Les participants varen ser: Poppy Jackson (EE.UU), Lauren Barri (Anglaterra), Milijana Babic i Vlasta Delimar (Croàcia), Nathalia Mello (Brasil), Sakiko Yamaoka (Japó) & Claire Nichols (Anglaterra), leke Trinks (Holanda), Koke Vega (Portugal), Rosa Galindo i Mireia Zantop (Espanya) i Hrafnhildur Benediktsdóttir (Islàndia). Des de la Universitat de Girona i amb el impuls de Gresol, es va consolidar el projecte ELAA (European Live Art Archive) un arxiu on s'emmagatzema de forma virtual tot el material de les performances i és realitzen entrevistes a les artistes per deixar constància d'aquest treball tant efímer i que amb el temps s'ha requerit la seva documentació. El projecte ELAA plasma l'esforç de l'Associació Gresol per crear un vincle entre les artistes i els teòrics de l'art consolidats i els estudiants o llicenciats que volen investigar, estudiar o promoure l'art d'acció. La UdG va organitzar el II Seminari Internacional amb el tema "Feminisme en l'Art Performàtic" on varen intervenir les acadèmiques i crítiques d'art Piedad Solans, Maite Garbayo, Zara Rodríguez i Fernanda Carrizo; a més d'un video-poema d'Esther Xargay i una conversa amb l'artista Denys Blacker. En aquesta edició les video-projeccions d'artistes de performance és varen fer al Cinema Truffaut de la ciutat. I es varen realitzar els corresponents tallers al públic interessat per part de cinc de les artistes convidades.

Els dies 9 i 10 de març de 2012 es va realitzar una trobada de dones artistes aquesta vegada nacionals sota el nom de *FEM Corpologia*. Amb la col·laboració del ELAA i la Càtedra d'Art i Cultura Contemporània de la Universitat de Girona, es va convidar a tres artistes nacionals Yolanda Pérez (Madrid), Ana Gesto (Santiago de Compostela) i Mar Serinyà (Torroella de Montgrí) a realitzar una peça de 30 minuts a l'auditori del CCLM.

La UdG va organitzar el III Seminari Internacional sota el nom de Symposium of the European Live Art Archive (ELAA) dirigit per Maria Josep Balsach (UdG), Denys Blacker (Gresol), Irene Pascual (GlogauAIR) i Brian Catling (Universitat d'Oxford). El tema era la "Documentació de la Performance" i varen intervenir Boris Nieslony (Bonn), Lois Keidan (Londres), Concha Jérez (Salamanca), Nikki Milican (Londres), lan Hunt (Londres), Bojana Kunts (Hamburg), Brian Catling (Oxford), Andrea Saemann (Basilea), Joan Casellas (Barcelona), Carlos Tejo

(Vigo) i Cristopher Hewitt (Berlin).

Amb dificultats de financament, des de l'organització del festival no s'ha volgut deixar de celebrar el Dia Internacional de les Dones, i no es volia deixar buit aguest dia de trobada que ja es portava realitzant des de feia nou edicions. Per aquest motiu es varen unir a la trobada les dones artistes que participen al col·lectiu Corpologia, artistes consagrades i emergents que resideixen als voltants de Girona i es troben una vegada el mes per realitzar peces de 10 minuts amb la menor dificultat tècnica i tenint com a premissa la idea de la presència. Les participants varen ser: Denys Blacker (Madremanya/Anglaterra), Carolina Bonfim (Barcelona/ Brasil), Natàlia Espinet (Girona), Fina Miralles (Sabadell), Marina Oroza (Madrid), Ariadna Rodriguez (Barcelona), Montse Seró (Terrassa), Pa'ma Torrents (Lleida), Marina Tsarsara (Barcelona/Grècia), Marta Vergonyós (Esclanyà), Ester Xargay (Sant Feliu de Guíxols), Lesley Yendell (Tarragona/Irlanda) i Mireia Zantop (Barcelona); més les artistas convidades al FEM. Totes elles, participen en aquest número de la revista Corpologia i es varen manifestar com un excel·lent preludi al FEM_12 que canvia de data i ens espera amb entusiasme en la seva desena edició al novembre de 2012.

Denys Blacker com a comissària i directora de totes les edicions del FEM, i veu de l'equip de l'organització del festival, es mostra molt privilegiada d'haver lluitat i portat a la fi la idea original de crear un espai per a l'art d'acció de dones a la província de Girona, i d'haver buscat un vincle amb les institucions per promoure la investigació teòrica i la difusió entre els estudiants interessats en l'art d'acció. << Cada edició del festival es mostra com un esdeveniment especial i únic. L'experiència de viure al costat d'un grup de dones talentoses i creatives durant els dies del festival és sens dubte una experiència meravellosa. Poder veure els treballs de totes en directe és inspirador. La taula a l'hora del menjar es converteix en un lloc de comunicació intensa on és formen amistats i és comparteixen opinions. El fil connector, que és l'art de la performance, s'explora mentre que exposem les nostres diferències i les nostres visions comunes. Compartim el pa juntes en el sentit verdader que a Anglaterra diem "break bread togheter" i compartim les nostres experiències com artistes, com a éssers humans i per descomptat com a dones. Viva FEM!>>

FEM es un encuentro internacional de mujeres artistas de performance o arte de acción organizado por la Asociación Gresol, una organización cultural sin ánimo de lucro creada en 2002 en Madremanya. El festival es una oportunidad única para que viajen artistas consagradas de alrededor del mundo a la ciudad de Girona, sede del festival desde hace cinco años, a realizar acciones performáticas y talleres artísticos durante unos días

La decisión de crear un evento sólo de mujeres no fue para subrayar un punto de vista político particular, sino para afirmar y celebrar la libertad de expresión que gozamos en Europa, dado que en otros lugares del mundo, las mujeres son excluidas de las prácticas artísticas y yendo más allá son censuradas en todas las actividades que se realizan en el exterior de sus casas. La bien conocida represión del cuerpo femenino y su difamación a lo largo de siglos, ha hecho que las mujeres artistas encuentren en el arte de acción, desde hace unos años y hoy día, una práctica artística donde investigar, persuadir, pronunciar, acunar su cuerpo y la feminidad, haciendo uso de él como vehículo de expresión y comunicación con el otro. También se realiza con la intención de solventar una inquietud global que surge de la exclusión de las mujeres en la historiografía del arte europeo durante siglos.

Las artistas invitadas no han presentado necesariamente trabajos de contenido feminista o político. Crear arte contemporáneo de estas características ya es un acto político y social por sí mismo, ya que forma parte de la vida individual y colectiva de la sociedad. El arte de acción o performance es un lenguaje artístico efímero y humano. El arte de acción en sus inicios se desvinculó de las instituciones establecidas para los objetos artísticos y se dirigió a los espacios públicos, donde hacía hincapié en el diálogo con el espectador, utilizando sus vivencias personales para sacudir el rol cotidiano y así transformar el entorno. Las performers cuestionan lo elitista y la mercantilización del arte, influyendo en las formas de producción y consumo del mismo, dando más importancia al proceso creativo que al objeto final. No es un artículo de consumo. Regalan a los espectadores la oportunidad de participar en el proceso creativo además de generar nuevas posibilidades perceptivas bajo la incertidumbre y la sorpresa que el acto performático contiene en sí mismo.

La esencia del performance es simplemente la comunicación directa que se establece entre nosotros, una comunicación que se basa en el drama verdadero de la experiencia humana y que está más cerca de la mitología que del dogma, del corazón que de la mente. Las artistas utilizan un lenguaje simbólico casi intuitivo para comunicarse. Están lejos de la realidad virtual y las alucinaciones que nos rodean en nuestro mundo tecnológico y que nos han privado de gran parte de nuestro contacto humano.

La primera edición del encuentro se tituló "La Maleta" y tuvo lugar en la Bisbal d'Empordà en la provincia de Girona el 8 de marzo de 2004. Comisariado por las dos fundadoras de la asociación, Denys Blacker y Anet van de Elzen. Fue programado para coincidir con El Día Internacional de la Mujer como parte del programa de actos que se celebran en la Bisbal cada año en este día. Siete artistas fueron invitadas a traer todo lo que necesitaban para sus performances en una maleta. Las artistas participantes fueron: Anet van de Elzen (Holanda), Esther Ferrer (España/Francia), Denys Blacker (Inglaterra/España), Mariëlle Videler (Holanda), Anne Seagrave (Irlanda), Jessie Kleemann (Groenlandia) y Kirsten Norrie (Escocia). A cada artista se le asignó una sala en el castillo medieval que se encuentra en el centro de la ciudad y las acciones se realizaron simultáneamente. El público podía moverse libremente entre los espacios lo que daba mucho juego, llevándote sorpresas y revolviendo una y otra vez a establecer conexiones con las obras artísticas en un espacio atemporal y en un tiempo establecido a voluntad del espectador. No había condicionamientos.

La segunda edición titulada "Encuentros Fugaces" fue desarrollada otra vez en La Bisbal d'Empordà el 8 de marzo de 2005, continuando con el mismo formato, todas los artistas trabajaron simultáneamente en diferentes salas del castillo. Hay una carencia de protagonismo con este modelo de presentar las obras que exige una elección del público sobre lo que quieren ver y no ver (porque no es posible ver todos los trabajos durante todo el tiempo). A modo de libre visita en el museo en el que tú eliges que quieres contemplar y no te ves condicionado por el ritmo establecido de un quía. Hay total libertad de movimiento. Esta vez Denys Blacker seleccionó a las seis artistas internacionales participantes: Anita Ponton (Inglaterra), Judith Witteman (Holanda), María Cosmes (España), Marie Kawazu (Japón/Francia), Sandra Johnston (Irlanda) y Zhana Ivanova (Bulgaria/Holanda).

En 2006 y bajo el título de "Cara a Cara" el encuentro se realizó una vez más en el Castillo de La Bisbal. Las dos primeras ediciones recibieron financiación desde la Elsa Peretti Foundation y el Ayuntamiento de la Bisbal. Para la tercera edición participaron ambos más el apoyo del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona, L'Institut Català de les Dones y el Arts and Humanities Research Council UK. Las artistas participantes fueron: Ana Syczewska

(Polonia), Leena Kela (Finlandia), Eve Dent (Inglaterra), Daniela van Vree (Holanda), Anne Seagrave (Irlanda), Robin Poitras (Canadá) y Fiona Wright (Inglaterra). En esta edición se continuó con el mismo formato de realización de las obras simultáneamente, con excepción de dos artistas (Daniela van Vree y Fiona Wright) que sólo permitieron que el público entrara en su espacio uno por uno.

En 2007 el festival se trasladó al Centro Cultural la Mercè (CCLM) en el centro de la ciudad de Girona. La posibilidad de un cambio de la localización llegó en un momento fortuito porque los espacios del Castillo de La Bisbal inesperadamente fueron inasequibles. El cambio aportó mejoras en infraestructura, ayuda técnica y financiación por parte del CCLM y del Ayuntamiento de Girona. El título de esta edición fue "Ética y Acción". Las artistas invitadas fuero;n Elisa Andessner (Austria), optimista de Irma (Finlandia), Kira O'Reilly (Irlanda), Yolanda Peréz (España), Rabab Ghazoul (Irag/Inglaterra) y Roxana Polpelka (España). También en esta edición se organizó una proyección de fotografías del trabajo de mujeres artistas de performance en colaboración con el Arxiu Aire de Barcelona. La artista Montse Seró dirigió el primer taller en este festival con un grupo de niños de la Escuela Municipal de Arte de Girona.

En 2008, el 5º aniversario del festival, se invitó a una selección de artistas que habían participado en las últimas cuatro ediciones así como también algunos nuevos nombres. En este encuentro especial titulado "Sinergia", doce artistas participaron en el programa de las actividades que duró tres días. Las artistas participantes fueron: Nieves Correa, Isabel León y Montse Seró (España), Anet van de Elzen y Daniela van Vree (Holanda), Anita Ponton y Fiona Wright (Inglaterra), Sandra Johnston y Anne Seagrave (Irlanda), Robin Poitras, Leanne Lloyd y Brenda Clenuik (Canadá) y Elvira Santamaría (México). Fue una fecha especial, en la que el festival se había consolidado con la experiencia de su realización durante cinco años consecutivos, y con nuevas ideas en expansión dada la obertura al público en una ciudad de más población y con universidad como Girona.

En esta edición se aumentó el programa de talleres ofreciendo nueve talleres totalmente gratuitos dirigidos por las artistas participantes. El desarrollo de los programas de talleres para jóvenes y personas interesadas en el arte de acción es aún hoy día, una parte importante del proyecto que engloba el mismo festival. Se trata de llevar al público un arte que cabalga entre diferentes disciplinas artísticas como el teatro, la danza, la música, el arte visual, el arte plástico, etc; y que se cuestiona la distancia que hay entre el arte y la vida. Se estableció una colaboración con la Cátedra de Arte

y Cultura Contemporánea de la Universidad de Girona. La carencia de estudios serios hasta la fecha sobre performance, hacía particularmente difícil evaluar e investigar este lenguaje de arte contemporáneo. Se invitó a un grupo de académicas, críticas y escritoras a crear una relación con las artistas de performance haciendo una mesa redonda. Estas fueron: Judit Vidiella, Imma Prieto, Nieves Correa y Carme Ortiz. También se colaboró con organizaciones para la proyección de imágenes de obras de mujeres artistas de performance: Arxiu Aire - Barcelona, Stichting Performance - Holanda, Festival Acción!MAD - Madrid, Ebent - Barcelona, Infr'action - Francia, Interiorbodega - Barcelona, Arrtaccio - Valencia, Festival [Chámalle X] de Arte de Acción - Vigo y Cerco Acció – Zaragoza.

En 2009 se tituló definitivamente el festival con el nombre de FEM. Esta decisión fue tomada para crear una identidad reconocible para los encuentros. FEM_09 se celebró en CCLM y en la Universidad de Girona. Comisariado por Denys Blacker, participaron seis artistas: Maria Marticorena, Analía Beltran y Eva Pérez (España), Elena del Rivero (España/EE.UU.), Monali Meher (India/ Holanda) y Helena Hunter (Inglaterra). Por primera vez se presentaron las obras por separado porque solo dos de las artistas querían presentar obras de duración y las otras realizaron obras cortas. Los talleres dirigidos por las artistas tuvieron un gran éxito y todas las artistas participantes hicieron una presentación audio visual de su trabajo con los estudiantes. El programa teórico fue realizado por la Cátedra de Arte y Cultura Contemporáneo en la Universidad de Girona. (UdG) que invitó a las siguientes académicas, críticas y escritoras a participar: Maria Lluïsa Borras, Imma Prieto, Carme Ortiz, Imma Merino y Assumpta Bassas. Tres de las artistas; Analía Beltran, Monali Meher y Eva Pérez presentaron sus performances en la inauguración del FEM_09 en la universidad. Como resultado del programa académico, varios acuerdos fueron alcanzados entre Asociación Gresol y la UdG. En primer lugar, la universidad decidió que se haría responsable de la organización del programa teórico dentro de FEM y que a partir de 2010 seria programado directamente por la UdG. También acordaron abrir un archivo sobre performance y trabajar junto con Gresol para definir el proyecto y buscar la financiación.

En FEM_10 se invitó a cinco artistas que habían estado haciendo performance durante muchos años: Esther Ferrer (España/Francia), Concha Jerez (España), Despina Olbrich (Grecia/Alemania), Myriam Bat-Yosef (Israel/Francia), Eugénie Kuffler (EE.UU/Francia); y cuatro artistas muy jóvenes: Pa'Ma Torrents y Alba Blanco (España), Christine Haase (Alemania) y Holly Slingsby (Inglaterra). La idea central del encuentro de ese año fue la trans-

misión de la experiencia y del conocimiento entre generaciones. Se realizó en el CCLM en las mismas fechas que cada año. Se volvieron a presentar las obras por separado, lo que llevo a la dirección del festival a una mayor organización por la duración del mismo y a la capacidad de captación del público para movilizarse frente a cada artista e ir recorriendo la sala concreta en la que la artista realizaba la acción, aún y así, se avisó al público de que no era como una obra de teatro y que podían entrar y salir las veces que desearan, respetando el modus vivendis de la acción.

Una de las novedades de esta edición fue que las artistas emergentes salieron a la vía pública a realizar sus acciones. Se programó en sábado por la mañana, y las acciones se hicieron simultáneamente en la Rambla de Girona. La calle se llenó de un público no iniciado que seguía a las artistas con ambición de descubrir que había tras sus manifestaciones artísticas, estaban estupefactos. Los medios de comunicación y las mismas artistas definieron el acto de salir a la calle como una grata experiencia en relación con el espacio, la ciudad, el tiempo, el recreo de fin de semana, el público, todo tipo de personas, y la cultura, el arte de acción.

Desde la Universidad de Girona se celebró el I Seminario Internacional con el tema "Performance. La construcción de un nuevo lenguaje (1960 – 1980)" con la intervención de las críticas Alice Lagaay y Tracey Warr (Inglaterra) y Blanca de la Torre (León). Además incluyó una conversación con la performer Esther Ferrer sobre cómo influyó en su trabajó el panorama artístico español de esas décadas. Durante el festival se siguieron realizando los talleres gratuitos por las artistas invitadas y se proyectaron imágenes de otras performances.

FEM_11 se celebró como las últimas ediciones. Esta vez presentaron sus obras doce artistas internacionales, muchas de ellas con una gran experiencia en el arte performático y otras artistas noveles que justo acaban de empezar su carrera artística. Las participantes fueron: Poppy Jackson (EE.UU), Lauren Barri (Inglaterra), Milijana Babic y Vlasta Delimar (Croacia), Nathalia Mello (Brasil), Sakiko Yamaoka (Japón) & Claire Nichols (inglaterra), leke Trinks (Holanda), Koke Vega (Portugal), Rosa Galindo y Mireia Zantop (España) y Hrafnhildur Benediktsdóttir (Islandia). Desde la Universidad de Girona y con el impulso de Gresol, se consolidó el proyecto ELAA (European Live Art Archive) un archivo donde se almacena de forma virtual todo el material de las performances y se realizan entrevistas a las artistas para dejar constancia de este trabajo tan efímero y que con el tiempo se ha requerido su documentación. El proyecto ELAA plasma el esfuerzo de la Asociación Gresol por crear un vínculo entre las artistas y los teóricos del arte consolidados y los estudiantes o licenciados que quieren investigar, estudiar, promover el arte de acción. La UdG organizó el II Seminario Internacional con el tema "Feminismo en el Arte Performático" donde intervinieron las académicas y críticas de arte Piedad Solans, Maite Garbayo, Zara Rodríguez y Fernanda Carrizo; además de un video-poema de Esther Xargay y una conversación con la artista Denys Blacker. En esta edición las video-proyecciones de artistas de performance se hicieron en el Cine Truffaut de la ciudad. Y se realizaron los correspondientes talleres al público interesado por parte de cinco de las artistas invitadas.

Los días 9 y 10 de marzo de 2012 se realizó un encuentro de mujeres artistas esta vez nacionales bajo el nombre de FEM Corpologia. Con la colaboración del ELAA y la Cátedra de Arte y Cultura Contemporánea de la Universidad de Girona, se invitó a tres artistas nacionales Yolanda Pérez (Madrid), Ana Gesto (Santiago de Compostela) y Mar Serinyà (Torroella de Montgrí) a realizar una pieza de 30 minutos en el auditorio del CCLM. La UdG organizó el III Seminario Internacional bajo el nombre de Symposium of the European Live Art Archive (ELAA) dirigido por Maria Josep Balsach (UdG), Denys Blacker (Gresol), Irene Pascual (GlogauAIR) y Brian Catling (Universidad de Oxford). El tema era la "Documentación de la Performance" e intervinieron Boris Nieslony (Bonn), Lois Keidan (Londres), Concha Jérez (Salamanca), Nikki Milican (Londres), Ian Hunt (Londres), Bojana Kunts (Hamburg), Brian Catling (Oxford), Andrea Saemann (Basilea), Joan Casellas (Barcelona), Carlos Tejo (Vigo) y Cristopher Hewitt (Berlín).

Con dificultades de financiación, desde la organización del festival no se ha querido dejar de celebrar el Día Internacional de las Mujeres, y no se quería dejar vacío este día de encuentro que ya se llevaba realizando desde hacía nueve ediciones. Por este motivo se unieron al encuentro las mujeres artistas que participan en el colectivo Corpologia, artistas consagradas y emergentes que residen en los alrededores de Girona y se encuentran una vez al mes para realizar piezas de 10 minutos con la menor dificultad técnica y teniendo como premisa la idea de la presencia. Las participantes fueron: Denys Blacker (Madremanya/Inglaterra), Carolina Bonfim (Barcelona/Brasil), Natàlia Espinet (Girona), Fina Miralles (Sabadell), Marina Oroza (Madrid), Ariadna Rodriquez (Barcelona), Montse Seró (Terrassa), Pa'ma Torrents (Lleida), Marina Tsarsara (Barcelona/ Grecia), Marta Vergonyós (Esclanyà), Ester Xargay (Sant Feliu de Guíxols), Lesley Yendell (Tarragona/Irlanda) y Mireia Zantop (Barcelona); más las artistas invitadas al FEM. Todas ellas, participan en este número de la revista Corpologia y se manifestaron como un excelente preludio al FEM_12 que cambia de fecha y nos espera con entusiasmo en su décima edición en noviembre de 2012.

Denys Blacker como comisaria y directora de todas las ediciones del FEM, y voz del equipo de la organización del festival, se muestra muy privilegiada de haber luchado y llevado a cabo la idea original de crear un espacio para el arte de acción de mujeres en la provincia de Girona, y de haber buscar el vínculo con las instituciones para promover la investigación teórica y la difusión entre los estudiantes interesados en el arte de acción. << Cada edición del festival se muestra como un acontecimiento especial y único. La experiencia de vivir junto a un grupo de mujeres talentosas y creativas durante los días del festival es sin duda una experiencia maravillosa. Poder ver los trabajos de todas en directo es inspirador. La mesa en la hora de la comida se convierte en un lugar de comunicación intensa donde se forman amistades y se comparten opiniones. El hilo conector, que es el arte de la performance, se explora mientras que exponemos nuestras diferencias y nuestras visones comunes. Compartimos el pan juntas en el sentido verdadero que en Inglaterra llamamos "break bread together" y compartimos nuestras experiencias como artistas, como seres humanos y por supuesto como mujeres. ¡Viva FEM!>>

L'ENTREVISTA AMB ANA GESTO

ANA MAESO

Nou olles esmaltades; aquelles on hem vist bullir tants desitjos, tantes esperances compartides. On es perpetua a través de la repetició la història d'una família, el lligam amb la terra. Aquelles que fa un temps era també més fàcil veure plenes de ciment i carbó que de qualsevol vianda. Una noia menuda les arrossega amb força, com un batí de cua o viacrucis. Com a la faula portuguesa en que uns viatgers aconsegueixen que tot un poble acompanyi amb els seus propis ingredients convertint una sopa de pedra en un plat a compartir, Ana recull els nostres records, referències, relacions, que van prenent ecos entre els diferents matisos de sons que ens ofereix.

Obrim aquesta nova secció amb una entrevista a la artista compostelana Ana Gesto, l'obra de la qual dansa entre l'art d'acció, el vídeo i l'escultura. Es forma com a performer amb Bartolomé Ferrando a la Universitat Politècnica de València. Tal i com vam poder veure a la última edició de FEM Corpologia, mitjançant el cos i la poètica de l'objecte, les seves obres reflecteixen un fort caràcter identitari, on el procés és revela essencial i l'experiència estètica és resol a través de la presència, la materialitat dels objectes de gran significat simbòlic amb els que interactua i l'experimentació amb els sons que aquests produeixen.

Quina és la diferència entre llançar un objecte *–L'edat* (1978-2011)- o carregar amb ell *–Intervals variables-*?

La videoperformance *L'edat* va ser realitzada el dia abans de la mort del meu pare sota el consentiment de la seva mirada; és una obra dedicada a ell, és el meu comiat. La mort com una parada per l'aprenentatge, el balanç i la reflexió. Vaig néixer l'any 1978, el mateix dia que el meu pare va complir 30 anys. A l'any 2011 el meu pare va morir, quan jo acabava de complir 33 anys.

Aquesta experiència em va obligar a parar-me a analitzar, a mirar cap enrere abans de seguir cap endavant i construir aquesta obra, que consta de 33 llaunes amb un so generat per pedres interiors enfilades a mode d'orfebreria, cordes d'alpaca i un encreuament en un paisatge familiar de Galícia. Amb el llançament

d'aquests pesos, les llaunes es van ancorant al terra, no sense fer soroll com un instrument sonor, a la vegada que van construint un vestit. Cada llançament és una part de la meva vida, conceptes, records, trets... idees sobre les que fins aquest moment no havia fet un balanç seriós. L'espai que abasta l'encreuament és cada vegada major. És una alliberació vestir-se a través del reconeixement. Una parada natural. La formalització d'una història que podria ser la de qualsevol. Posteriorment a L'edat varen sortir altres variants en les que ja vaig començar a fusionar la idea de llançament i de càrrega. I finalitzant aquest projecte va començar el pròxim projecte *Intervals Variables*.

Intervals Variables és una evolució natural d'aquest procés de revalorització. L'arrossegament d'objectes, és una de les parts que formen aquesta performance. Una vegada que he estat ancorada, m'he vestit i he reflexionat, arriba el moment de continuar el camí, pesi o no pesi. L'ús de la càrrega a Intervals requereix d'un esforç físic, però ja existeix una acceptació de que tant llançar, arrossegar i anar cap endavant, suposa esforç, voluntat i energia.

De totes formes no assumeixo tant la idea d'arrossegar, sinó la de traslladar i viatjar. A mi les maletes sempre em pesen encara que tinguin rodes. La meva memòria valenta i també covarda, l'experiència que em modela, que em construeix. Cadascuna de les nou olles que formen aquesta peça són regalades per les meves amigues i amics; pertanyen a la seva història, a les seves famílies, al seu passat i ara també a la meva o a la de qualsevol persona a la que aquesta experiència li identifiqui o el connecti amb alguna cosa que li vingui de gust. Jo no vull arrossegar la meva memòria, la vull portar amb mi. Ara, és cert que a vegades amb certa nostàlgia.

Podríem dir que la nostra biografia orienta les nostres accions d'una manera més o menys palpable. Es revelen ressonàncies de qui vam ser i qui som inevitablement quan creem. Les teves peces ens ofereixen objectes carregats de memòria, en els que podem endevinar altres vides. Ens cediries un petit relat, anècdota o record que ens permeti apropar-nos a aquest punt on es gesta el teu imaginari?

Hi ha diverses imatges i sons que estan sempre en el meu imaginari, conscient i inconscientment. Recordo quan tenia 4 anys, al taller del meu avi. Jo estava asseguda damunt d'un munt de llenya en un altell, observant en mig de l'obscuritat la llum i el so d'un bufador fonent la plata, i desprès casi la mateixa imatge també al taller del meu pare. El so d'un taller d'un orfebre, el martell contra la plata i l'enclusa, el foc, la polidora, les màquines d'allargar el filferro, la sageta... Tot allò era una simfonia de materials bruts en metamorfosis per

una joia. Són sons que m'han acompanyat tota la vida i formen part de mi. Imagino que aquesta experiència tant relacionada als materials i objectes amb fortes cargues simbòliques, han marcat d'alguna manera la meva manera de fer. La meva família d'orfebres sempre han estat en una cerca contínua per la contemporaneïtat de les formes més tradicionals. Jo no sempre he parlat sobre memòria, ni és un tema que consideri que serà recurrent en el meu treball; està sent actualment per una necessitat de recordar i redefinir certs records no valorats anteriorment. En realitat, no sé on es gesta el meu imaginari. És molt complicat, perquè avui penso que pot venir d'experiències com les que acabo d'explicar i demà qui sap si no recordaré coses totalment diferents que justifiquin exactament el mateix.

Veiem que el temps és essencial en el teu treball, així com que alguns objectes semblen ser una constant; recipients, cintes, materials sorrencs... Penses la teva acció com una partitura? Quin pes consideres que té la música en el teu treball?

En el procés que visc actualment, el temps és molt important, la reflexió sobre ell forma part del meu present. Estic treballant amb sensacions que van al voltant de límits temporals, de la idea de resistència, la mudança del cos... Els objectes amb els que treballo són objectes que em trobo o que em troben, i que estan relacionats amb la meva quotidianitat i amb lo simbòlic. Són objectes que llavors transformo en escultura, o en instal·lació, per llavors formar part de les meves accions. No penso en el meu treball pròpiament com una partitura, encara que sí com a referència. No la música exactament, però sí l'exploració i experimentació sonora. El so forma part sempre del meu treball. És un

del elements que més m'interessa. Hi ha alguna cosa que t'ofereixi la performance i que percebis que et falta en els altres medis artístics?

L'acció està sempre present en qualsevol forma que em vingui de gust materialitzar. Parteixo sempre de l'experiència corporal, espacial, temporal i sonora, la formalitzi en escultura, vídeo, pintura o qualsevol altre disciplina. La sorpresa, la trobada, la investigació... la pròpia obra és revela i és construeix també davant meu. M'aporta emoció, intensitat, força i una consciència sobre la presència del meu cos i del temps. M'aporta una exploració espacial constant, un redescobriment i una redefinició contínua dels espais.

Podem veure com algunes de les teves peces són presentades en diferents llocs: espais oberts, tancats, països diferents... Quines diferències perceps en el teu treball quan aquest canvia de context?

Cada peça d'un projecte, és una peça. Des de nena sempre m'han dit que una peça feta a mà mai és igual encara que sigui la mateixa. M'imagino que amb la per-

formance passa el mateix donat que és realitzada amb el cos. El significat de l'espai modifica el significat de la performance. Els objectes, el comportament del cos, la sonoritat muda en base a l'espai. Sempre m'interessen més els espais perifèrics, de trànsit, socials i públics. Quan tinc la possibilitat d'escollir espai en una performance, em decanto pels hall, escales, passadissos, el carrer. Espais no neutres, amb la major càrrega possible de contingut social i cultural. El context del lloc modifica i acaba de construir la meva obra. Fins que no em posiciono en el lloc, no tanco l'acció.

Acabo de fer una performance a Vigo en el museu d'art contemporani Marco. Va ser possible utilitzar l'espai del hall on està l'entrada a la cafeteria. Lo millor d'aquesta experiència va ser la meva relació amb el guarda de seguretat, un senyor d'uns 55 anys que va visualitzar la meva performance des de les càmeres de seguretat. Quan la performance va termir em va trucar al quart on ell hi era, per què veies el punt de vista des de dalt, el que es veia a través de les càmeres a temps real i em va explicar lo molt que li havia agradat. Aquest tipus d'experiència només es possible si treus l'acció a un espai públic en el que el públic que veu la teva acció no és un públic especialitzat en art de la performance. M'interessa especialment el que em poden dir o aportar per l'evolució del meu treball.

Fas referència a l'ofrena i el ritual com a conceptes. Quin paper té el públic a les teves accions? Consideres que existeix una relació entre lo personal i lo social a la teva obra?

L'ofrena i el ritual són conceptes que són intrínsecs en mi. Suposo que sento a vegades algun tipus de deute cap algunes experiències i em sento millor quan ofereixo alguna cosa en forma de ritual com agraïment. Com vaig dir anteriorment, el públic té un paper important a la meva obra. D'alguna manera la construeix, l'enriqueix i la fa evolucionar. La relació entre lo personal i lo social a la meva obra és inevitable. Sóc un ésser social en interacció contant amb els altres.

<u>Creus que l'art d'acció és necessari en aquest context social? Consideres que portar a terme una acció artística és una posició política?</u>

L'art sempre és necessari encara que no sempre imprescindible. Tot acte i creació artística és un posicionament polític o ideològic. Una altre cosa és l'activisme amb el que concep l'acte de la mateixa acció. En el meu cas no plantejo el meu treball de base mai des d'un posicionament polític concret. Encara que existeixen connotacions que l'obra pot fer referència. L'obra és susceptible de ser interpretada lliurement i sota qualsevol ideologia que a l'espectador li vingui de gust, però la meva idea no parteix mai de parlar d'un discurs tancat ni con-

cret. L'objectiu tampoc és destinar l'obra a cap públic tancat, sinó tot el contrari: la meva intenció i cerca és la de poder arribar d'alguna manera a qualsevol persona de qualsevol grup social o indistintes ideologies polítiques.

Respecte a la teva formació, podries parlar-nos de que et va aportar Bartolomé Ferrando durant els teus anys d'estudi?

El vaig conèixer a Pontevedra, quan estava estudiant Belles Arts, en una acció que va fer per al Chamall X, i des d'allà vaig decidir sol·licitar una beca per poder passar un any a la Faculta de València per poder cursar la seva assignatura sobre performance. Va ser el millor que vaig poder fer, doncs va ser una experiència increïble i intensa. Bartolomé Ferrando va ser i és crucial en la meva evolució com a persona i com artista. Ell em va fer entendre els paràmetres de la performance. El paper que Bartolomé està fent per l'art d'acció a Espanya es fonamental. Cada vegada més artistes utilitzen l'art d'acció com a forma d'expressió. La seva forta implicació i metodologia propera, familiar i sincera ha fet que m'apassioni per aquest mitjà artístic. I l'admiro profundament com artista.

5 persones que hagin influït a la teva obra.

Eloy Gesto, el meu pare, amb la seva passió, amor i compromís per i amb l'art. A més de la seva passió per la cultura popular de Galícia i el seu interès per lo simbòlic.

Bartolomé Ferrando, per posar-li paraules i donar-li sentit a la meva inquietud. Per descobrir-me la performance.

Nieves Correa, pel seu recolzament, confiança i per ensenyar-me i mostrar-me altres conceptes sobre la idea de temps sobre els que no havia explorat i ara trobo

fonamentals al meu treball.

Ana Mendietta, per la seva forta referència de les seves arrels i rituals associats a la seva cultura.

Pilar Albarracín, per la seva forma pervertida d'abordar el que de veritat li apassiona.

Y actualment, Marcio-André, la meva actual parella; poeta, músic i performer, que m'aporta amb el seu treball i recolzament una idea xamànica i radiativa sobre les coses. La seva formació musical i la seva forma de treballar el so ens apropa partint de diferents disciplines i referències.

Un festival podria definir-se com el punt en una línia d'experiència; el moment de la mostra, posterior a la preparació i la trobada. Sinèrgia desencadenant del pòsit que cada persona que ho ha presenciat recull per a sí, formant una petita xarxa en la vivència comú. Com vas viure el FEM Corpologia 2012?

En el FEM Corpologia 2012, m'he trobat amb persones amb una il·lusió i passió enormes per les coses. Amb un compromís enorme. Persones que fan possible que projectes així surtin endavant i es creïn unes sinèrgies increïbles. Persones com vosaltres; Denys, Pa'ma, Ana, Leticia... És impossible no contagiar-se d'aquesta energia. M'he sentit com a casa i en comunicació. No m'ha costat gens expressar-me, ha sigut molt fàcil gràcies al vostre esforç. A més de les amistats que es creen als esdeveniments d'aquest tipus; la gent està a flor de pell i el que es viu en aquest tipus de situacions és molt de veritat. Trobades meravelloses com el de Yolanda, amb el gallec a la lluna caminet de Ferrol, l'hospitalitat de Joan i Teresa, i la gran sort que he tingut d'escoltar tres minuts l'obra d'Eugène Kaffler al centre del claustre amb la llum de la lluna plena (espectacular). El dia que vaig fer Intervals va ser l'experiència més intensa que vaig tenir amb aquesta obra. El moment de sortir disparada per la baixada de la Mercè em va recordar i ho vaig viure amb una intensitat semblant a la que vaig sentir la primera vegada que vaig galopar a cavall en un prat enorme de Galícia. Una sensació de força i llibertat. L'energia del públic estava latent, la vaig sentir i això encara ho va intensificar més. M'ho vaig passar molt bé, vaig gaudir com una nena que descobreix davant seu la velocitat de l'esdeveniment.

Nueve cazuelas esmaltadas; esas en las que hemos visto cocer tantos deseos, tantas esperanzas compartidas. Donde se perpetúa a través de la repetición la historia de una familia, la ligazón a la tierra. Aquellas que hace algún tiempo era también más fácil ver colmadas de cemento y carbón que de cualquier vianda. Una chica menuda las arrastra con fuerza, como bata de cola o viacrucis. Como en la fábula portuguesa en que unos viajeros consiguen que todo un pueblo acompañe con sus propios ingredientes convirtiendo una sopa de piedra en un plato que compartir, Ana recoge nuestros recuerdos, referencias, relaciones, que van tomando ecos entre los diferentes matices de los sonidos que nos ofrece.

Abrimos esta nueva sección con una entrevista a la artista compostelana Ana Gesto, cuya obra danza entre el arte de acción, el vídeo y la escultura. Se forma como performer con Bartolomé Ferrando en la Universidad Politécnica de Valencia. Tal y como pudimos ver en la última edición de FEM Corpologia, a través del cuerpo y la poética del objeto, sus obras reflejan un fuerte carácter identitario donde el proceso se revela esencial y la experiencia estética se resuelve a través de la presencia, la materialidad de los objetos de gran significado simbólico con los que interactúa y la experimentación con los sonidos que estos producen.

¿Cuál es la diferencia entre lanzar un objeto -La edad (1978-2011)- o cargar con él -Intervalos variables-?

La videoperformance La edad fue realizada el día antes de la muerte de mi padre bajo el consentimiento de su mirada; es una obra dedicada a él, es mi despedida. La muerte como una parada para el aprendizaje, el balance y la reflexión. Nací el año 1978, el mismo día que mi padre cumplió 30 años. En el año 2011 mi padre murió, cuando yo acababa de cumplir 33 años. Esta experiencia me obligó a pararme a analizar, a mirar para atrás antes de seguir para adelante y construir esta obra, que consta de 33 latas con sonido generado por piedras interiores engarzadas a modo de orfebrería, cuerdas de alpaca y un cruce en un paisaje familiar de Galicia. Con el lanzamiento de estos pesos, las latas se van anclando al suelo, no sin hacer ruido como un instrumento sonoro, a la vez que van construyendo un vestido. Cada lanzamiento es una parte de mi vida, conceptos, recuerdos, rasgos...ideas sobre las que hasta ese momento no había hecho un balance serio. El espacio que abarca del cruce es cada vez mayor. Es una liberación el vestirse a través del reconocimiento. Una parada natural. La formalización de una historia que podría ser la de cualquiera. Posteriormente a La edad salieron otras variantes en las que ya empecé fusionar la idea de lanzamiento y de carga. Y finalizando este

proyecto comienza el próximo proyecto *Intervalos Va- riables.*

Intervalos Variables es una evolución natural de este proceso de revalorización. El arrastre de objetos, es una de las partes que forman esta performance. Una vez que he estado anclada, me he vestido y he reflexionado, llega el momento de continuar el camino, pese o no pese. El uso de la carga en Intevalos requiere de un esfuerzo físico, pero ya existe una aceptación de que tanto lanzar, arrastrar e ir para adelante, supone esfuerzo, voluntad y energía.

De todas formas no asumo tanto la idea de arrastrar, sino la de trasladar y viajar. A mí las maletas siempre me pesan aunque tengan ruedas. Mi memoria valiente y también cobarde, la experiencia que me modela, que me construye. Cada una de las nueve ollas que forman esta pieza son regaladas por mis amigas y amigos; pertenecen a su historia, a sus familias, a su pasado y ahora también a la mía o a la de cualquier persona a la que esta experiencia le identifique o le conecte con algo que le apetezca. Yo no quiero arrastrar mi memoria, la quiero llevar conmigo. Ahora, es cierto que a veces con cierta nostalgia.

Podríamos decir que nuestra biografía orienta nuestras acciones de una manera más o menos palpable. Se revelan resonancias de quienes fuimos y quienes somos inevitablemente cuando creamos. Tus piezas nos ofrecen objetos cargados de memoria, en los que podemos adivinar otras vidas. ¿Nos cederías un pequeño relato, anécdota o recuerdo que nos permitiese acercarnos a ese punto donde se gesta tu imaginario?

Hay varias imágenes y sonidos que están siempre en mi imaginario, consciente e inconscientemente. Recuerdo cuando tenía 4 años, en el taller de mi abuelo. Yo estaba sentada encima de un montón de leña en un altillo, observando en medio de la oscuridad la luz y el sonido de un soplete fundiendo la plata, y después casi la misma imagen también en el taller de mi padre. El sonido del taller de un orfebre, el martillo contra la plata y el yungue, el fuego, la pulidora, las máguinas de largar el alambre, la segueta...Todo aquello era una sinfonía de materiales brutos en metamorfosis para una joya. Son sonidos que me ha acompañado toda la vida y forman parte de mí. Imagino que esta experiencia tan relacionada a los materiales y objetos con fuertes cargas simbólicas, han marcado de alguna manera mi modo de hacer. Mi familia de orfebres siempre ha estado en una búsqueda continua por la contemporaneidad de las formas más tradicionales. Yo no siempre he hablado sobre memoria, ni es un tema que considere que será recurrente en mi trabajo; está siendo actualmente por una necesidad de recordar y redefinir ciertos recuerdos no valorizados anteriormente. En realidad, no sé donde se gesta mi imaginario. Es muy complicado, porque hoy pienso que puede venir de experiencias como las que acabo de contar y mañana quién sabe si no recordaré cosas totalmente diferentes que justifiquen exactamente lo mismo.

Vemos que el tiempo es esencial en tu trabajo, así como que algunos objetos parecen ser una constante; recipientes, cintas, materiales arenosos... ¿Piensas tu acción como una partitura? ¿Qué peso consideras que tiene la música en tu trabajo?

En el proceso que vivo actualmente, el tiempo es muy importante, la reflexión sobre él forma parte de mi presente. Estoy trabajando con sensaciones que van alrededor de límites temporales, de la idea de resistencia, la mudanza del cuerpo...Los objetos con los que trabajo son objetos que me encuentro o que me encuentran, y que están relacionados con mi cotidianidad y con lo simbólico. Son objetos que luego transformo en escultura, o en instalación, para luego formar parte de mis acciones. No pienso en mi trabajo propiamente como una partitura, aunque sí como referencia. No la música exactamente, pero sí la exploración y experimentación sonora. El sonido forma parte siempre de mi trabajo. Es uno de los elementos que más me interesa.

¿Hay algo que te ofrezca la Performance y que percibas que te falta en otros medios artísticos?

La acción está siempre presente en cualquier forma que me apetece materializar. Parto siempre de la experiencia corporal, espacial, temporal y sonora, la formalice en escultura, vídeo, pintura o cualquier otra disciplina. La sorpresa, el encuentro, la investigación... La propia obra se revela y se construye también ante mí. Me aporta emoción, intensidad, fuerza, y una consciencia sobre la presencia de mi cuerpo y del tiempo. Me aporta una exploración espacial constante, un redescubrimiento y una redefinición continua de los espacios.

Podemos ver como algunas de tus piezas son presentadas en diferentes lugares: espacios abiertos, cerrados, países diferentes... ¿Qué diferencias percibes en tu trabajo cuando éste cambia de contexto?

Cada pieza de un proyecto, es una pieza. Desde niña siempre me dijeron que una pieza hecha a mano nunca es igual aunque sea la misma. Me imagino que con la performance pasa lo mismo puesto que es realizada con el cuerpo. El significado del espacio modifica el significado de la performance. Los objetos, el comportamiento del cuerpo, la sonoridad muda en base al espacio. Siempre me interesan más los espacios periféricos, de tránsito, sociales y públicos. Cuando tengo la

posibilidad de elegir espacio en una performance, me decanto por los hall, escaleras, pasillos, la calle. Espacios no neutros, con la mayor carga posible de contenido social y cultural. El contexto del lugar modifica y acaba de construir mi obra. Hasta que no me posiciono en el lugar, no cierro la acción.

Acabo de hacer una performance en Vigo en el museo de arte contemporáneo Marco. Fue posible utilizar el espacio del hall donde está la entrada para la cafetería. Lo mejor de esta experiencia fue mi relación con el guarda de seguridad, un señor de unos 55 años que visualizó mi performance desde las cámaras de seguridad. Cuando la performance terminó me llamó al cuarto donde él estaba, para que viese el punto de vista desde arriba, lo que se veía a través de las cámaras a tiempo real y me contó lo mucho que le había gustado. Este tipo de experiencia sólo es posible si sacas la acción al espacio público en la que el público que ve tu acción no es un público especializado en el arte de la performance. Me interesa especialmente lo que me puedan decir o aportar para la evolución de mi trabajo.

Haces referencia a la ofrenda y el ritual como conceptos. ¿Qué papel tiene el público en tus acciones? ¿Consideras que existe una relación entre lo personal y lo social en tu obra?

La ofrenda y el ritual son conceptos que son intrínsecos en mí. Supongo que siento a veces algún tipo de deuda hacia algunas experiencias y me siento mejor cuando ofrezco algo en forma de ritual como agradecimiento. Como dije anteriormente, el público tiene un papel importante en mi obra. De alguna manera la construye, la enriquece y la hace evolucionar. La relación entre lo personal y lo social en mi obra es inevitable. Soy un ser social en interacción constante con los otros.

¿Crees que el arte de acción es necesario en este contexto social? ¿Consideras que llevar a cabo una acción artística es una posición política?

El arte siempre es necesario aunque no siempre imprescindible. Todo acto y creación artística es un posicionamiento político o ideológico. Otra cosa es el activismo con el que se conciba el acto mismo de la acción. En mi caso no planteo mi trabajo de base nunca desde un posicionamiento político concreto. Aunque existen connotaciones que la obra puede referenciar. La obra es susceptible de ser interpretada libremente y bajo cualquier ideología que al espectador le apetezca, pero mi idea no parte nunca de hablar de un discurso cerrado ni concreto. El objetivo tampoco es destinar la obra a ningún público cerrado, sino todo lo contrario: mi intención y búsqueda es la de poder llegar de alguna manera a cualquier persona de cualquier grupo social

o indistintas ideologías políticas.

Respecto a tu formación, ¿Podrías hablarnos de qué te aportó Bartolomé Ferrando durante tus años de estudio?

Lo conocí en Pontevedra, cuando estaba estudiando Bellas Artes, en una acción que hizo para el Chamall X, y desde ahí decidí solicitar una beca para poder pasar un año en la Facultad de Valencia para poder cursar su asignatura sobre performance. Fue lo mejor que pude hacer, pues fue una experiencia increíble e intensa. Bartolomé Ferrando fue y es crucial en mi evolución como persona y como artista. Él me hizo entender los parámetros de la performance. El papel que Bartolomé está haciendo por el arte de acción en España es fundamental. Cada vez más artistas utilizan el arte de acción como forma de expresión. Su fuerte implicación y metodología cercana, familiar y sincera ha hecho que me apasione por este medio artístico. Y lo admiro profundamente como artista.

5 personas que hayan influido en tu obra.

fundamentales en mi trabajo.

Eloy Gesto, mi padre, con su pasión, amor y compromiso por y con el arte. Además de su pasión por la cultura popular de Galicia y su interés por lo simbólico.

Bartolomé Ferrando, por ponerle palabras y darle sentido a mi inquietud. Por descubrirme la performance. Nieves Correa, por su apoyo, confianza, y por enseñarme y mostrarme otros conceptos sobre la idea de tiempo sobre los que no había explorado y ahora encuentro

Ana Mendietta, por su fuerte referencia de sus raíces y ritos asociados a su cultura.

Pilar Albarracín, por su forma pervertida de abordar lo que de verdad le apasiona.

Y actualmente, Marcio-André, mi actual pareja; poeta, músico y performer, que me aporta con su trabajo y apoyo una idea chamánica y radiativa sobre las cosas. Su formación musical y su forma de trabajar en sonido nos acerca partiendo de diferentes disciplinas y referencias.

Un festival podría definirse como el punto en una línea de experiencia; el momento de la muestra, posterior a la preparación y el encuentro. Sinergia desencadenante del poso que cada persona que lo ha presenciado recoge para sí, formando una pequeña red en la vivencia común. ¿Cómo viviste el FEM Corpologia 2012?

En el FEM Corpologia 2012, me he encontrado con personas con una ilusión y pasión enorme por las cosas. Con un compromiso enorme. Personas que hacen posible que proyectos así salgan a delante y que se cre-

en unas sinergias increíbles. Personas como vosotras; Denys, Pa'ma, Ana, Leticia...Es imposible no contagiarse de esa energía. Me he sentido en casa y en comunicación. No me ha costado nada expresarme, ha sido muy fácil gracias a vuestro esfuerzo. Además de las amistades que se crean en eventos de este tipo; la gente está a flor de piel y lo que se vive en este tipo de situaciones es muy de verdad. Encuentros maravillosos como el de Yolanda, con el gallego en la luna caminito de Ferrol, la hospitalidad de Joan y Teresa, y la gran suerte que he tenido de escuchar tres minutos de la obra de Eugène Kaffler en el centro del claustro con la luz de la luna llena (espectacular). El día que hice Intervalos fue la experiencia más intensa que tuve con esta obra. El momento en el que salí disparada por la bajada de la Mercé me recordó y lo viví con una intensidad parecida a la que sentí la primera vez que galopé a caballo en un prado enorme de Galicia. Una sensación de fuerza y libertad. La energía del público estaba latente, la sentí y eso todavía lo intensificó más. Me lo pasé muy bien, disfrute como una niña que descubre ante si la velocidad del acontecimiento.

PARTICIPANTS

DENYS BLACKER. FINA MIRALLES. MAR SERINYÀ

ESTER XARGAY. MARINA TSASARA

YOLANDA PÉREZ . LESLEY YENDELL . MARINA OROZA . MARTA VERGONYOS

MIREIA ZANTOP. ANA GESTO

MONTSE SERÓ . PA'MA TORRENTS . ARIADNA RODRÍGUEZ & GRAU

ADA VILARÓ. NATÀLIA ESPINET

FOTÒGRAFES

ANA RITA RODRIGUES. ALÍCIA MARTÍNEZ RIBAS

VÍDEO

BÉNÉDICTE JOUAS www.elojonomada.com

Corpologia 6 es va celebrar el març de 2012 al centre cultural de la mercè a girona, en motiu del dia de la dona i dins el marc del festival fem, trobada internacional de dones artistes. Per aquesta ocasió, van participar 16 artistes dones del col·lectiu corpologia. Vam gaudir d'una sala d'actes que va donar magnificència a les peçes i vam arribar a un públic que havia decidit anar a nutrir-se del festival fem corpologia. Vam realitzar una peça darrera d'una altra, tot i que eren curtes, ens varen donar les 9, i les 10 i les 11. Vam viure un huracà artístic que no tenia fi. Quin entusiasme! La taula rodona es va donar en aquesta ocasió durant tot el cap de setmana, entre acció i acció, a la platea.

Plataformes independents com CORPOLOGIA estan funcionant actualment sense el suport de les institucions amb una cosa en cor/ ment -la llibertat; la llibertat econòmica, creativa i política-. Hem creat un espai únic d'intercanvi i de mútua comprensió on qualsevol persona pot presentar obres, pensaments, idees, inquietuds, opinions, en definitiva, qualsevol forma d'expressió que parteixi de la presència i de l'acció.

Corpologia 6 se celebró en marzo de 2012 en el centro cultural de la mercè en girona, en motivo del día de las mujeres y dentro del marco del festival fem, encuentro internacional de mujeres artistas. Para esta ocasión, participaron 16 artistas mujeres del colectivo corpologia. Gozamos de una sala de actos que dio magnificencia a las piezas y llegamos a un público que había decidido ir a nutrirse del festival fem corpologia. Realizamos una pieza tras otra, y aunque eran cortas, nos dieron las 9, y las 10 y las 11. Vivimos un huracán artístico que no tenía fin. ¡Qué entusiasmo! La mesa redonda se dio en esta ocasión durante todo el fin de semana, entre acción y acción, en la platea.

PLATAFORMAS INDEPENDIENTES COMO CORPOLOGIA ESTÁN FUCIONANDO ACTULAMENTE SIN EL SOPORTE DE LAS INSTITUCIONES CON UNA COSA EN CORAZÓN/MENTE -LA LIBERTAD; LA LIBERTAD ECONÓMICA, CREATIVA Y POLÍTICA-. HEMOS CREADO UN ESPACIO ÚNICO DE INTERCAMBIO DE MÚTUA COMPRENSIÓN DONDE CUALQUIER PERSONA PUEDE PRESENTAR OBRAS, PENSAMIENTOS, IDEAS, INQUIETUDES, OPINIONES, EN DEFINITIVA, CUALQUIER FORMA DE EXPRESIÓN QUE PARTA DE LA PRESENCIA Y DE LA ACCIÓN.

ARIADNA RODRÍGUEZ & GRAU PERRAMON NUMBER ONE

"QUAN ELS OCELLS TENIEN DENTS..."

"CUANDO LOS PÁJAROS TENÍAN DIENTES..."

"Quan els ocells tenien dents..."; aquesta frase era al panell de 'com començar un conte' que teníem a la classe quan era petita; recordo que era el meu inici preferit. Vaig pensar que era la millor manera de començar aquesta mena de conte d'objectes o d'accions que volíem presentar amb en Grau.

Grau té 5 anys. Ha estat un plaer poder col.laborar amb ell. Després de l'acció força gent es va acostar per comentar que interessant o maco havia estat veurem 'treballar' amb el meu fill. No es el meu fill, però suposo que això demostra que vam aconseguir un bon grau de coordinació en les nostres accions.

Vaig demanar a en Grau que participés a la meva performance després de passar una tarda al garatge de casa seva, posant i treien objectes d'una mena de recorregut o instal.lació que ens vam inventar al voltant del cotxe del seu pare. Era el primer dia que ens coneixíem

Suposo que aquesta es una de les peces més importants d'aquesta performance. Crec profundament en el joc com a eina i com a element articulador. Crec que si traslladem els elements en 'joc' -mai més ben dit- al terreny del que es lúdic, podem canviar la mirada i veure i viure les accions, o fins i tot la realitat, d'una altre manera. Per a mi la intuïció juga un paper clau en el joc. Era molt inspirador veure com per a en Grau, el que guiava a l'hora de pensar les accions i la disposició dels objectes, era la intuïció. Totes les frases que vam escriure i penjar durant la performance -i que d'alguna manera ens servien d'estructura- les va dir ell durant el procés de crear la nostra acció:

"Quan els ocells tenien dents..."
"El principi es el començament?"
"Si no podem posar cortines fem això"
"Ho provem, i si no ens surt no ho fem"

Provar una cosa, i si no et surt no la fas. Sembla molt bàsic, però constantment em trobo en processos de creació individual o col.lectiva, on sembla que aquesta premissa es molt clara i acceptada, però en canvi no es porta a l'acció i mai fins l'últim extrem. Els nens l'exe"Cuando los pájaros tenían dientes...". Esta frase era el plafón de "cómo comenzar un cuento" que teníamos en la clase cuando era pequeña. Recuerdo que era mi inicio preferido. Pensé que era la mejor manera de comenzar este tipo de cuento de objetos o de acciones que queríamos presentar con Grau.

Grau tiene 5 años. Ha sido un placer poder colaborar con él. Después de la acción bastante gente se acercó para comentar qué interesante o bonito había sido verme "trabajar" con mi hijo. No es mi hijo, pero supongo que esto demuestra que conseguimos un buen grado de coordinación en nuestras acciones.

Pedí a Grau que participara en mi performance después de pasar una tarde en el garaje de su casa poniendo y quitando objetos de un tipo de recorrido o instalación que nos inventamos alrededor del coche de su padre. Fue el día que nos conocimos.

Supongo que esta es una de las piezas más importantes de esta performance. Creo profundamente en el juego como herramienta y como elemento articulador. Creo que si trasladamos los elementos en "juego" – nunca mejor dicho- al terreno de lo que es lúdico podemos cambiar la mirada y ver y vivir las acciones, o incluso la realidad, de otra manera. Para mí la intuición juega un papel clave en el juego. Era muy inspirador ver como para Grau lo que guiaba en el momento de pensar las acciones y la disposición de los objetos era la intuición. Todas las frases que escribimos y colgamos durante la performance –y que de alguna manera nos servían de estructura- las dijo él durante el proceso de crear nuestra acción:

"Cuando los pájaros tenía dientes..." "¿El principio es el inicio?" "Si no podemos poner cortinas hacemos esto." "Lo probamos, y si no nos sale no lo hacemos."

Probar una cosa, y si no te sale no la haces. Parece muy básico, pero constantemente me encuentro en procesos de creación individual o colectiva donde parece que esta premisa es muy clara y aceptada, pero en cambio no se lleva a la acción, y nunca hasta el último extremo. Los niños la ejecutan hasta el final. Ellos prueban y cuten fins al final. Ells proven i proven i s'equivoquen i proven una altre cosa, i fan, fan, fan... sense pensar massa, només fent. Crec molt en aquest FER sense JUT-JAR. Penso que això et pot portar a llocs reals on l'acció porta a l'acció sense judicis previs, sense que tot passi sempre pel tourmix del conscient i faci engrunes la nostra intuïció.

Crec que tots hauríem de tornar o potser re-tornar a aquest punt d'inici. Per a mi ha estat possible amb aquesta performance que hem creat amb en Grau. Gràcies.

prueban y se equivocan y prueban otra cosa, y hacen, hacen, hacen... Sin pensar demasiado, solo haciendo. Creo mucho en este HACER sin JUZGAR. Pienso que esto te puede llevar a lugares reales donde la acción lleva a la acción sin juicios previos; sin que todo pase siempre por el tourmix del consciente y haga migajas nuestra intuición.

Creo que todos tendríamos que volver o quizá regresar a este punto de inicio. Para mí ha sido posible con esta performance que hemos creado con Grau. Gracias.

DENYS BLACKER

A PARTIR D'ARA... EL GEL, LES TISORES I LA PERLA A PARTIR DE AHORA... EL HIELO, LAS TIJERAS Y LA PERLA FROM NOW ON... THE ICE, THE SCISSORS AND THE PEARL

El Gel i la Pelicà

Es diu que la femella fereix el seu propi pit amb el propòsit d'alimentar els seus fills amb la seva sang i carn.

Quan sostens a la mà un glaçó de gel, el dolor que sents va augmentant gradualment ja que l'aigua gelada utilitza el teu calor corporal per fondre's.

La teva sang freda s'allunya ràpidament del gel buscant el calor a l'interior profund del teu cos.

El dolor és reemplaçat per una sensació de cremada quan les venes van obrint-se deixant tornar la teva sang calenta.

Les Tisores i la Perla

Tallar vestit negre. Tallar camisa vermella. Tallar camisa blanca.

3 cercles. Un pit. Tisores en forma d'ocell daurat.

A la teva mà mullada Mentre la sang calenta la pell On el gel abans et tocava Podries trobar una petita perla blanca.

El Hielo y la Pelícano

Se dice que la hembra pelícano hiere su propio pecho con el propósito de alimentar a sus hijos con su propia sangre y carne.

Cuando sostienes en la mano un cubito de hielo, el dolor que sientes va aumentando gradualmente, de la manera que el agua helada va utilizando tu calor corporal para fundirse.

Tu sangre fría se aleja rápidamente del hielo buscando calor en el interior profundo de tu cuerpo.

El dolor es reemplazado por una sensación de quemadura cuando las venas van abriéndose dejando volver tu sangre caliente.

Las Tijeras y la Perla

Corta vestido negro. Corta camisa roja. Corta camisa blanca.

3 círculos. Un seno. Tijeras en forma de pájaro dorado.

En tu mano mojada mientras la sangre calienta la piel donde el hielo antes te tocaba podrías encontrar una pequeña perla blanca.

The Ice and the Pelican

It is said that the female pelican will wound her own breast in order to feed her young on her very flesh and blood.

When you hold an ice cube in your hand the pain you feel gradually increases as the frozen water uses your body-heat to melt away into water.

Your cooled blood rushes away from the ice looking for warmth deep inside your body.

The pain is replaced by a burning sensation as your blood vessels open to allow the warmed blood back.

The scissors and the Pearl

Cut black dress Cut red shirt Cut white shirt

3 circles One breast, One pair of scissors in the form of a golden bird

In your wet hand as the blood warms the skin where the ice once touched you, you may find a small white pearl.

FINA MIRALLES

PREGÀRIA PLEGARIA

Recordant el somni d'una nit viscuda dins la Nit dels Temps he retrobat la idea i l'essència de les coses L'harmonia del seu existir dins el fluid temps-espai m'ha donat, de sobte, una raó d'ésser de totes elles. I he entès que calia retornar a l'Orígen per poder, en realitat, començar a ser.

AMEN

Un llarg camí m'ha dut a la Font dels Orígens. La vegetació formava allí una gran cúpula, creant una harmonia religiosa al seu voltant. El camí ha estat llarg i d'una purificació extrema.

I tot ha estat molt senzill quan, poc a poc, M'he ficat dins el llac d'aigües cristal·lines i tot fonent-me he començat a ser.

AMEN

Al morir he començat a ser, Doncs Tot entrant dins de l'harmonia còsmica i el seu gran joc, De la meva mort ha nascut la meva vida, I del meu oblit la Realitat

AMEN

Fragments de: Sobre els Orígens i altres coses oblidades. Joan Serra i Renom Sabadell, febrer de 1976. Recordando el sueño de una noche vivida Dentro de la Noche del Tiempo he reencontrado La idea i la esencia de las cosas La armonía de su existir dentro del Fluido tiempo-espacio me ha dado, De repente, una razón de ser de todas ellas. Y he entendido que hacía falta volver a El Origen para poder, en realidad, Comenzar a ser.

AMÉN

Un largo camino me ha llevado a la Fuente de los Orígenes.

La vegetación formaba allí una gran cúpula, Creando una armonía religiosa a su alrededor. El camino ha sido largo y de una purificación extrema. Y todo ha sido muy sencillo cuando, poco a poco, Me he metido dentro del lago de aguas cristalinas y toda fundiéndome he comenzado a ser.

AMÉN

Al morirme he comenzado a ser, Pues Todo entrando dentro de la armonía Cósmica y su gran juego, De mi muerte ha nacido mi vida, I de mi olvido la Realidad

AMÉN

Fragmento de: Sobre los orígenes i otras cosas olvidadas. Joan Serra i Renom Sabadell, Febrero de 1976.

ANA GESTO

INTERVALS VARIABLES 4; VARIACIONS PER 10 MINUTS INERVALOS VARIABLES 4; VARIACIONES PARA 10 MINUTOS

Tant al FEM com a CORPOLOGIA, presento parts de dos projectes diferents: *Intervals Variables 4* i *Variacions per a 10 minuts,* que marquen intensament la meva experiència a Girona a través del canvi, la mudança, l'aprenentatge i el tancament d'un cicle per a donar lloc a l'inici d'un nou i esperat procés.

Intervals variables 4

Intervals Variables 4 és la quarta part d'un procés iniciat al Line Up de Coimbra. Aquesta acció es desenvolupa en l'espai públic, passant per l'escorxador a l'AcciónMad de Madrid, continuant a l'església de Sant Vicenç d'Èvora a Portugal i ara desenvolupant-se dins el context del festival de Girona. Cada espai i cada lloc fortament diferenciats, doten a cada una d'aquestes quatre variacions d'un sentit i identitat pròpies.

Intervals variables reflexiona sobre transicions, distàncies i temps entre llocs. Amb el títol musical matemàtic i olles utilitzades d'esmalt funcionant com caixes de ressonància, s'exploren diferents variants, de la mateixa acció, per intentar convertir un objecte quotidià i tradicional en instrument musical. Les olles, amb un fort caràcter simbòlic, situen a l'espectador present en la idea de lloc i de passat.

Tanto en FEM como en CORPOLOGIA presento partes de dos proyectos diferentes: *Intervalos Variables 4* y *Variaciones para 10 minutos*, que marcan intensamente mi experiencia en Girona a través del cambio, la mudanza, el aprendizage y el cierre de un ciclo para dar lugar al inicio de un nuevo y esperado proceso.

Intervalos variables 4

Intervalos Variables 4 es la cuarta parte de un proceso iniciado en el Line Up de Coimbra. Esta acción se desarrolla en el espacio público, pasando por el matadero del AcciónMad de Madrid, continuando en la iglésia de San Vicente de Évora en Portugal y ahora desarollandose dentro del cotexto del festival de Griona. Cada espacio y cada lugar fuertemente diferenciados, dotan a cada una de estas cuatro variaciones de un sentido e identidad propias.

Intervalos variables reflexiona sobre transiciones, distancias y tiempo entre lugares. Con el título musical matemático y ollas utilizadas como cajas de resonancia, se exploran diferentes variantes, de la misma acción, para intentar convertir un objeto cotidiano y tradicional en instrumento musical. Las ollas, con un fuerte carácter simbólico, situan al espectador presente en la idea de lugar y de pasado.

Variacions per 10 minuts

Inicio el projecte *Variacions*. L'anomeno *Variacions* per a 10 minuts per fer referència al concepte del propi límit temporal de la performance, explorant així qüestions en les que em trobo immersa actualment.

Arribada a la tercera part de la vida, els canvis es fan visibles, la transformació i la resistència corporal es redefineix. L'ús d'objectes trobats en la construcció dels meus instruments particulars i quotidians m'ajuda a explorar i a materialitzar el meu discurs i procés mineralitzador.

Variacions per a 10 minuts reflexiona sobre la idea de comiat i transformació en el temps, basada en l'ofrena i el ritual dins d'un espai temporal predeterminat. Tres vells motlles metàl·lics per a postre funcionen de tamís i rellotge i marquen el temps amb el so de la sorra caient i entrant en contacte amb el metall i la terrassa. Entre la sorra marco el camí a través de bufades, arrossegant el meu cos pel terra com si es tractes d'un insecte.

Variaciones para 10 minutos

Inicio el proyecto *Variaciones*. Lo llamo *Variaciones* para 10 minutos por hacer referencia al concepto del propio límite temporal de la performance, explorando así cuestiones en las que me encuentro inmersa actualmente.

Llegando a la tercera parte de la vida, los cambios se hacen visibles, la transformación y la resistencia corporal se redefine. El uso de objetos encontrados en la construcción de mis instrumentos particulares y cotidianos me ayuda a explorar y a materializar mi discurso y proceso mineralizador.

Variaciones para 10 minutos reflexiona sobre la idea de despedida y transformación en el tiempo, basada en la ofrenda y el ritual dentro de un espacio temporal predeterminado. Tres viejos moldes metálicos para postre funcionan de tamíz y reloj y marcan el tiempo con el sonido de la arena cayendo y entrando en contacto con el metal y la terraza. Entre la arena marco el camino a través de soplidos, arrastrando mi cuerpo por el suelo como si se tratara de un insecto.

ADA VILARÓ SENSE TÍTOL SIN TÍTULO

Lentament molt lentament Poc a poc Crisàlide en el temps i l'espai El puny tancat Deixa passar una escletxa de llum I s'obre

Lentament a poc a poc Els dits s'estiren Fins ensenyar el palmell I oferir buida la mà

MA MA

Deixo anar

A contrallum Estenc els braços i somric Amplament

Estic aquí

Passet a passet a poc a poc abraço el res lentament fins desaparèixer. Lentamente muy lentamente Poco a poco Crisálida en el tiempo y el espacio El puño cerrado Deja pasar una rendija de luz Y se abre.

Lentamente a poco a poco Los dedos se estiran Hasta enseñar la palma Y ofrecer vacía la mano

MANO MANO

Dejo ir

A contraluz Extiendo los brazos y sonrío Ampliamente

Estoy aquí

Pasito a pasito Poco a poco Abrazo la nada Lentamente Hasta desparecer.

NATÀLIA ESPINET

IGNI IMATGE 3 ÍGNEO IMAGEN 3

Sola al mig de tot

Et sóc malgrat no em vegis, et dono malgrat no em tinquis.

Et sóc malgrat no em tinguis, et dono malgrat no em vegis.

La natura del foc, activant una sed ardent, engendrant un cos en combustió.

Ab igne ignem: As you sow, so shall you reap.

Si em desfés en plor em beuries després d'aquest procés natural de l'aigua i la terra, de la mateixa manera que em tens, em prens, et sóc per aquest procés natural de les ànimes amb cor que s'estimen.

Mentre correm fent altres coses es dilueixen cada cop més les fronteres entre l'atenció i el gest, el cos i la paraula, el vestit i l'acció.

Per a ser dit:

Et veig: imatge, felicitat, bedoll, igni, negre, jove, cel, aloc, abús, gegant; damunt cos immens abús cos gegant barana surant ferro damunt aire imatge escala gegant banc imatge impregna, dolç, cos igni marró abús ignot cara, pa, implorant alegria damunt. Massa d'hora massa d'hora massa d'home massa d'home malla d'home molla d'heli malla d'home molla d'home milla hola mossa d'home, molla de hola mossa d'hora massa d'hora massa d'hora

(Pro) l'home s'abalança, s'abraona
Sobre, s'agenolla, obre, estipa, cau horitzontal, no
memòria
el vi cau de vidre color de sang sobre la taula,
cossos amollant-se,
atrapada en la tempesta del desig
lligada a la llei del silenci.
I la mare es va morint poc a poc,
la ma sobre el cap,
la ma a la boca
silenci, ara vinc: t'estimo molt, t'estimo molt,

Sola en medio de todo

Te soy aunque no me veas, te doy aunque no me tengas Te soy aunque no me tengas, te doy aunque no me veas

La naturaleza del fuego: activando una sed ardiente alumbrando un cuerpo en combustión

Ab igne ignem: As you sow, so shall you reap.

Si me derritiera en llanto me beberías después de ese proceso natural del agua y la tierra, de la misma manera que me tienes, me tomas, te soy por ese proceso natural de las almas con corazón que aman.

Mientras andamos haciendo otras cosas se diluyen cada vez más las fronteras entre la reflexión y el gesto, el cuerpo y la palabra, la indumentaria y la acción.

Para ser dicho:

Te veo: imagen, felicitad, abedul, ígneo, negro, joven, cielo, sauzgatillo, abuso, gigante; encima cuerpo inmenso abuso cuerpo gigante barandilla flotando hierro encima aire imagen escalera gigante blanco imagen impregna, dulce, cuerpo ígneo marrón abuso ignoto cara, pan, implorando alegría encima.

Masa de hora, masa de hora masa de hombre masa de hora malla de hora maza de hombre malla de hombre calada de helio malla de hombre calada de hola moza de hora maza de hora maza de hora.

(Pró) el hombre se abalanza, arremete
Sobre, se arrodilla, abre, rasga, cae horizontal sin
memoria,
el vino cae de cristal color de sangre sobre la mesa,
cuerpos amoldándose,
atrapada en el temporal del deseo
amarrada a la ley del silencio.
Y la madre va muriendo poquito a poco,
mano sobre la cabeza,
mano en la boca
silencio, ahora vuelvo no te vayas: te quiero mucho.

El cap aixecat en èxtasi demanant, demanat per mil vegades Tot canvia, només et queda agafar-ho i continuar I la mare s'ha mort poc a poc El cap respirant amb penes, els ulls fixats en un lloc que no es veu. Tot cau la sang vessant-se sobre color de vi descens a la línia vertical del coll la boca plena, la boca buida un abisme, un avisa'm, amor, un tot a terra en un no res.

La cabeza levantada en éxtasis pidiendo, pidiendo por mil veces. Todo cambia, sólo queda cogerlo y continuar está bien. Y la madre ha muerto poquito a poco, La cabeza respirando a penas, ojos fijados a un lugar que no se ve. Todo cae la sangre derramándose sobre color vino descenso por la línea vertical del cuello la boca llena, la boca vacía un abismo, avísame amor, un todo por los suelos en un instante.

ESTER XARGAY

EN EL CANTAR DE LA PARAULA Nº 1 EN EL CANTAR DE LA PALABRA Nº 1

Poema que articula i desarticula l'acció.

AFECCIÓ TEXTOCORPOLÒGICA

El cos textual d'aquest poema pateix d'una afecció descompositiva que en taca de blanc les parts més texticulars, tot amputant-les, per tal que allò més ampul·lós del dir ja no s'imposi, per genitals verbals, amb un discurs dictatorial.

Poesía que articula y desarticula la acción.

AFECCIÓN TEXTOCORPOLÓGICA

El cuerpo textual de esta poesía padece de una afección descompositiva que mancha de blanco las partes más texticulares, todo amputándolas, por tal que aquello más inflado del decir ya no se imponga, por genitales verbales, con un discurso dictatorial.


```
a crostes s'esmicolen
                    s'empenyoren
                hipotequen llur continuitat
         semàntica
afecció epidèrmica del text
engrunes gràfiques
                                        blanc imperial
sarna als mots
subjtectes orfes
                    afloren
predicats
poesia
                               entre les restes
                 frases a la desfeta
adverbis sense ment
talment
                                    lepra o vici
        crostes d'Ovidi
mal moral
                       maníaco-líric
             que s'encomana
versos malversats
entres les parts
             esbatanades d'una prosa
                                 espellifada
                                            poètica
                                      del text
subvertit
                                                               malaltís
un enunciat
           per contagi ocular
                                 s'esquerdissa el relat
espicossat de lletres
               en prosa endèmica
versos
       lesionats
retalls en fluir
sigil
del viure epidèmic
compte enrere
               les síl·labes canten
               la pensa n'el·lideix el so
               n'accelera la lectura
per propagar-se
en l'escriptura
infecció
            grafòmana
                               maníaca
inflexió
                                llengua
         engranatge infectat
empastifat
d'interrogants que segreguen la culpa
de ser
genèric
        d'un Jo
        numèric
al marge del mal
              compaginat.
```

Les proses leproses

MARINA TSASARA

WHEREVER I LOOK

Wherever I look és un viatge.

És una autobiografia en forma de performance visual que explora realitats virtuals i psíquiques mentre s'expandeix en un lloc específic.

Utilitzant tecnologia móbil és crea una interacció entre la performer i els espectadors.

Llocs i persones virtuals es barregen amb llocs i persones reals en l'espai performàtic a través del moviment de la performer. D'aquesta manera una il·lusió sorprenent de llocs de memoria convida als espectadors a experimentar el viatge, no només mitjançant els sentits i les emocions, sinó també de forma psíquica.

Wherever I look es un viaje.

Es una autobiografia en la forma de una performance visual que explora realidades virtuales y psíquicas mientras se expande en un lugar específico.

Usando tecnología móvil se crea una interaccion entre el performer y los espectadores.

Lugares y personas virtuales se entremezclan con lugares y personas reales en el espacio performático a través del movimiento de la performer. De esta manera una ilusión sorprendente de lugares de memoria invita a los espectadores a experimentar el viaje no sólo a través de los sentidos y emociones, sinó también psíquicamente.

Wherever I look is a trip.

It is an autobiography in the form of visual art performance that explores virtual/physical realities by expanding into site specific.

By using portable technology it instigates interaction between performer and audience.

Virtual spaces and people blend with the real ones in the performance space through the performer's movement. In this way a surprising illusion of memory spaces invites the audience to experience the trip not only through the senses and emotions but also physically.

MARINA OROZA

PRELECTURES PRELECTURAS

Papers plens de paraules, és imposible concentar-se... faig un esforç i res, no m'entra al cap. Perdo el fil. Quin fil? L'únic que puc fer es una lectura superficial, una prelectura o lectura selectiva, una lectura vertical.

Aquesta performance comença essent individual, amb una mostra de diverses prelectures. Cada una d'elles ha donat com a resultat un poema. Poesia es l'essència de les coses que ens succeeixen?

Algunes paraules es busquen, desorientades, amb la paciència hipnótica que els hi otorga el seu naufragi. En el moment en què comencen a brillar, el cos del text comença a tremolar. No inclouré res de la meva collita, tampoc ratllaré, per tal que el document conservi la seva validesa. Traçaré, amb un bolígraf, una línea que indiqui el recorregut. El fil, per no perdre el fil. La premsa escrita sempre parla d'ahir, és la paraula que més hi apareix, els contractes d'edició parlen del present, els documents d'herència i llegat donen fe de que pare i filla segueixen units, els documents de cessament i nombrament de càrrecs parlen dels drets del públic, els contractes de lloguer parlen d'una clau.. que sé jo.

Aquesta performance comença a ser col·lectiva quan és necessària l'ajuda del públic per poder ratllar, en aquest cas sí, paraules que porto desde petita enganxades al cos. Ratllar les estiquetes que m'allunyen de vosaltres. Amor invisible. Les ratllades transformen les etiquetes, dolçament. El cos és la cicatriu de la infància.

Papeles repletos de palabras, es imposible concentrarse...hago un esfuerzo y nada, no me entra en la cabeza. Pierdo el hilo. ¿Qué hilo? Lo único que puedo hacer es una lectura vaga, una prelectura o lectura selectiva, una lectura vertical.

Ésta performance empieza siendo individual, con una muestra de diversas prelecturas. Cada una de ellas ha dado como resultado, un poema ¿Poesía es la esencia de las cosas que nos suceden?

Algunas palabras se buscan, desorientadas, con la paciencia hipnótica que les otorga su naufragio. En el momento en que empiezan a brillar, el cuerpo del texto empieza a temblar. No añadiré nada de mi cosecha, tampoco tacharé, para que el documento conserve su validez. Trazaré, con un bolígrafo, una línea que indique el recorrido. El hilo para no perder el hilo. La prensa escrita siempre habla de ayer, es la palabra que mas aparece, los contratos de edición hablan del presente, los documentos de herencia y legado dan fe de que padre e hija siguen unidos, los documentos de cese y nombramiento de cargos hablan de los derechos del público, los contratos de arrendamiento hablan de una llave...qué se yo.

Ésta performance empieza a ser colectiva cuando es necesaria la ayuda del público para poder tachar, en éste caso sí, palabras que llevo desde niña pegadas al cuerpo. Tachar las etiquetas que me alejan de vosotros. Amor invisible. Las tachaduras transforman las etiquetas, dulcemente. El cuerpo es la cicatriz de la infancia.

MAR SERINYÀ

TRAÇANT LA MERCÈ; VULL OCUPAR TOT L'ESPAI TRAZANDO LA MERCÈ; QUIERO OCUPAR TODO EL ESPACIO

Traçant la Mercè

A través de la performance, és busca sintetitzar, mitjançant el traç, tots aquells impulsos expressius que acompanyen l'ésser humà durant un acte creatiu. En aquest cas, el Centre Cultural la Mercè esdevindrà el taller de l'artista, l'escenari on es formalitzarà un procés creatiu nascut de la vivència concreta de l'espai.

Trazando la Mercè

A través de la performance, se busca sintetizar, mediante el trazo, todos aquellos impulsos expresivos que acompañan al ser humano durante un acto creativo.

En este caso, el Centro Cu,tural de la Mercè se transformó en el taller de la artista, el lugar donde se formalizará un proceso creativo nacido de la vivencia concreta del espacio.

Vull ocupar tot l'espai

"Vull ocupar tot l'espai" és una performance que explora els límits de l'espai a través del cos físic i la veu. Amb aquestes paraules "Vull ocupar tot l'espai" l'artista expressa des de la més profunda sinceritat, i, utilitzant un toc irònic un tant desesperat que recorda a la rabieta d'una nena, que ho vol tot i no es conforma amb menys.

Vull ocupar tot l'espai és un crit, un reclam a tot allò que un vol, sent, anhela i desitja.

Quiero ocupar todo el espacio

"Quiero ocupar todo el espacio" es una performance, que explora los límites del espacio a traves del cuerpo físico y la voz.

Con estas palabras "Quiero ocupar todo el espacio" la artista expresa, des de la más profunda sinceridad, utilizando un toque irónico un poco desesperado que nos recuerda a la rabieta de una niña, que lo quiere todo y no se conforma con menos.

Quiero ocupar todo el espacio es un grito, un reclamo a todo aquello que uno quiere, siente, anela y desea.

MARTA VERGONYÓS

...SERENDÍPIES...
...SERENDÍPIAS...

Fa uns dies que parlavem amb la Denys Blacker del fet recurrent, en diferents Corpologies, de coincidències constants no acordades prèviament, que fan sospitar d'un inconscient col.lectiu al que estem en acord i que ens regala gestos i objectes d'un pro-comú performàtic. Recordo com el dia que la Fina Miralles em va demanar de col.laborar en la peça "La Tri-unitat", on ella em feia una trena, a la tarda jo acabava de retrobar-me per casa, amb una imatge de Frida Khalo de "L'autoretrat amb trena" i vaig sentir..."serendípia!".

És una conversa que em brinda l'obertura d'aquestes paraules, doncs en aquesta ocasió, hem estat reincidents

D'una banda la peça col.lectiva de "l'Orquestra dels uDOLs", inspirada en la nostra estimada Gaya, la lloba que m'ha (ens) ha acompanyat fidelment en els darrers anys, va ser fruït d'un cúmul de coincidències i d'afectes que volien expresar-se (des d'aquí el meu agraïment a totes les companyes de l'orquestra!) i atentament a Mar Serinyà, amb qui ens vam conèixer fruït d'una coincidència tant senzilla com trobar la seva cartera al metro a Barcelona i va acabar essent una persona clau per transformar el dolor de la pèrdua en un cant guaridor. A tot això s'hi sumaria la peça que Mireia Zantop va presentar tambe a aquest darrer Corpologia, inspirada en els udols de complicitat de la Gaya, sense previ acord una vegada mès.

La performance, podríem dir, és un llenguatge profundament psico-màgic que permet fer visible aquesta esquerda per on s'escola la vida al procés creatiu. D'altra banda, la peça "Buscar parella" neixia també d'una tarda compartida amb Assumpta Bassas a casa seva, on vam anar conversant i plegant mitjons i buscant la parella del mitjó desparellat, que sempre apareix en algun moment a les nostres vides (el pare de la Pa'Ma em parlaria després d'un paradís on van a parar tots els mitjons desparellats).

Mes enllà d'aquest inventari de serendípies, (n'hi ha moltes mes que no explicaré doncs una de les seves idiosicràsies, és sovint el silenci i el misteri d'allò que no es diu), el que s'em fa cada vegada més necessari és aquest acord entre vida i art.

En relació amb aquest acord, hi ha ,en una série de

Hace unos días que hablábamos con Denys Blacker del hecho recurrente, en diferentes Corpologías, de coincidencias constantes no acordadas previamente, que hacen sospechar de un inconsciente colectivo en el que estamos en acuerdo y que nos regala gestos y objetos de un pro-común performático. Recuerdo el día que Fina Miralles me pidió colaborar en la pieza "La Tri-Unidad" donde ella me hacía una trenza. Aquella tarde yo acababa de reencontrarme por casa con una imagen de Frida Khalo de "El autorretrato con trenza" y sentí... "¡serendipia!"

Es una conversación que me brinda la obertura de estas palabras, pues en esta ocasión, hemos sido reincidentes.

Por un lado la pieza colectiva de la "Orquestra de los uDOLs", inspirada en nuestra querida Gaya (la loba que me (nos) ha acompañado fielmente en los últimos años) fue fruto de un cúmulo de coincidencias y de afectos que querían expresarse. ¡Desde aquí a mi agradecimiento a todas las compañeras de la orquesta! y atentamente a Mar Serinyà, con quien nos conocimos fruto de una coincidencia tan sencilla como encontrar su cartera en el metro de Barcelona, y que acabó siendo una persona clave para transformar el dolor de la pérdida en un canto curativo. A todo esto se sumaría la pieza que Mireia Zantop presentó también en este Corpologías, inspirada en los aullidos de complicidad de Gaya, sin previo acuerdo una vez más.

La performance, podríamos decir, es un lenguaje profundamente psico-mágico que permite hacer visible esta zanja por donde se cuela la vida en el proceso creativo. Por otro lado, la pieza "buscar pareja" nacía también de una tarde compartida con Assumpta Bassas en su casa, donde estuvimos conversando, doblando calcetines y buscando la pareja del calcetín desparejado, que siempre aparece en algún momento de nuestras vidas. (El padre de Pa'Ma me hablaría más tarde de un paraíso donde van todos los calcetines desparejados). Más allá de este inventario de serendipias, (hay muchas más que no explicaré pues una de sus idiosincracias es a menudo el silencio y el misterio de aquello que no se dice) lo que se me hace cada vez más necesario es este acuerdo entre vida y arte.

peces que he anat fent, la intenció de voler capturar el temps "que perd el temps", aquest temps que es dóna en un no-lloc i un temps habitat per moltes de les tasques que observo que fan les meves àvies.

Des de fa anys que elles han centrat l'interés en el meu treball, perquè sento que pertanyen a una generació de dones que encara tenen un gran coneixement d'aquest temps rodó, un temps ample que es dóna en allò no productiu, en allò que es repeteix cada dia com una pràctica meditativa de caràcter profà. He de reconèixer que la meva mirada cap a elles prové d'una gran fascinació per saber estar en aquest lloc. Moltes dones de la meva generació ens hem criat amb les àvies fruit de l'emigració de les nostres mares cap al mercat laboral i practicants de la doble jornada. Això ha creat en moltes de nosaltres un pont generacional, que ens fa hereves d'un llegat de l'última generació de dones que han conegut una societat amb un valor del temps encara no-capitalista.

La meva relació amb el temps és ben diferent de la de les meves àvies i quan decideixo "passar i perdre temps" amb elles, capto que alguna cosa hi ha que escapa a la linealitat i m'atrapa, em captura.

Procuro ser disciplinada en l'escolta d'aquest compartir moments aparentement sense importància, perquè es donen un un temps ample i generós amb el discórrer de la vida i del dia a dia.

Encara és un misteri per mi, saber si aquest temps és o no capturable, per això segueixo fixant la mirada en la font de riquesa que suposen, moltes de les tasques de l'anomenat "àngel de la llar". Això si, ho faig des de la distància que neix de l'admiració cap a la mestra, i aplico el llegat rebut en l'intent de teixir serendípies com si fóssin un tapís o intentant fer de les relacions amb les persones que em vaig trobant, una filigrana de fil d'or.

En relación con este acuerdo hay una serie de piezas que he ido haciendo. La intención de querer ocupar el tiempo "que pierde el tiempo", este tiempo que se da en un no-lugar y un tiempo habitado por muchos otros quehaceres que observo que hacen mis abuelas.

Desde hace años ellas han centrado el interés de mi trabajo, porque siento que pertenecen a una generación de mujeres que aún tienen un gran conocimiento de este tiempo redondo. Un tiempo amplio que se da en aquello no productivo, en aquello que se repite cada día como una práctica meditativa de carácter profano. Tengo que reconocer que mi mirada hacia ellas proviene de una gran fascinación por saber estar en este lugar. Muchas mujeres de mi generación nos hemos criado con las abuelas fruto de la emigración de nuestras madres hacia el mercado laboral y practicantes de la doble jornada. Esto ha creado en muchas de nosotras un puente generacional, que nos hace herederas de un legado de la ultima generación de mujeres que han conocido una sociedad con el valor del tiempo aún no-capitalista.

Mi relación con el tiempo es bien diferente del de mis abuelas y cuando decido "pasar y perder el tiempo" con ellas, capto que alguna cosa hay que escapa a la linealidad y me atrapa, me captura.

Procuro ser disciplinada en la escucha de este compartir momentos aparentemente sin importancia, porque se dan en un tiempo amplio y generoso con el discurrir de la vida y del día a día.

Aún es un misterio para mí saber si este tiempo puede o no capturarse, por eso sigo fijando la mirada en la fuente de riqueza que suponen muchas de las tareas del llamado "ángel del hogar". Eso sí, lo hago desde la distancia que nace de la admiración hacia la maestra y aplico el legado recibido en el intento de tejer serendipias, como si fuesen un tapiz o intentando hacer de las relaciones con las personas que me voy encontrando, una filigrana de hilo de oro.

YOLANDA PÉREZ

L'ART S'AVANÇA AL FUTUR; PETIT VS. GRAN

EL ARTE SE ADELANTA AL FUTURO: PEQUEÑO VS. GRANDE

L'ART S'ADELANTA AL FUTUR

En el futur, l'art afaitarà poemes rimats

En el futur, l'art munyirà els gratacels

En el futur, l'art farà llits amb dos coixins... o tres coixins

En el futur, l'art tindrà un alt criteri En el futur, l'art entendrà la llàstima

En el futur, l'art agregarà una altra edició

En el futur, l'art serà una odiosa jornalera

En el futur, l'art cridarà així, perquè sí

En el futur, l'art s'atiparà de caps

En el futur, l'art tindrà un escot generós

En el futur, l'art honrarà al seu pare i a la seva mare i a la

multinacional per a qui treballi

En el futur, l'art tindrà un guarda-roba adequat

En el futur, l'art ja no voldrà trobar a la noia

En el futur, l'art posarà a cada galta una tovallola de platja

En el futur, l'art serà opositora a funcionaria de 'Estat En el futur, l'art serà el producte que busques al preu

En el futur, l'art serà na norma vigent

En el futur, l'art tindrà Dem¡nominació d'Origen

En el futur, ll'art tindrà una luxosa presentació.. o no

En el futur, l'art serà... ¡carn de telenovel•la!

EL ARTE SE ADELANTA AL FUTURO

En el futuro, el arte afeitará poemas rimados

En el futuro, el arte ordeñará rascacielos

En el futuro, el arte hará camas con dos almohadas... o

tres almohadas

En el futuro, el arte tendrá un alto criterio

En el futuro, el arte entenderá la lástima

En el futuro, el arte agregará otra edición

En el futuro, el arte será una odiosa jornalera

En el futuro, el arte chillará así, porque sí

En el futuro, el arte se empachará de jefes

En el futuro, el arte tendrá un escote generoso

En el futuro, el arte honrará a su padre y a su madre y a

la multinacional para la que trabaje

En el futuro, el arte tendrá un guardarropa adecuado

En el futuro, el arte ya no querrá encontrar a la muc-

hacha

En el futuro, el arte pondrá en cada mejilla una toalla

de playa

En el futuro, el arte será opositora a funcionaria del Es-

ado

En el futuro, el arte será el producto que buscas al pre-

cio que quieres

En el futuro, el arte será una norma vigente

En el futuro, el arte tendrá Denominación de Origen

En el futuro, el arte tendrá una lujosa presentación... o no

En el futuro, el arte será... ¡carne de telenovela!

Petit vs. GRAN

"La televisió estava situada damunt d'una taula baixa enmig de la sala. Desprès és va col·locar integrada en un moble situat a la paret de la dreta entrant a la sala. Les persones que venien a casa després del canvi, pensaven que era una televisió diferent. I més petita."

Pequeño vs. GRANDE

"La televisión estaba situada encima de una mesa baja en medio del salón. Después se colocó integrada en un mueble situado en la pared derecha entrando en el salón. Las personas que van a casa después del cambio, piensan que es una tele diferente. Y más pequeña."

"Si desitges una perla cal que abandonis el desert i vagar vora al mar; i encara que mai trobis la brillant perla, almenys no hauràs deixat d'arribar a l'aigua."

Davant de tot procés creatiu l'essencial és tenir quelcom a dir. No necessàriament s'ha de conèixer prèviament el què; a vegades un troba "la perla" "vagant", és a dir, practicant. El com s'expressa és relativament important, ja que cadascú tendirà a utilitzar el talent que posseeixi en major plenitud, o aquell que precisi aprendre amb més afany.

El meu treball com artista d'acció és una forma de "socialització" de les meves experiències personals des de la meva esfera íntima i en relació amb els altres.

És l'entorn el que em proporciona la idea, el procés de desenvolupament personal el que em proporciona el guió i la pròpia experiència simbòlica la que defineix la utilització d'uns o altres materials.

L'acció reflexa, com casi tota experiència artística, un món personal que l'artista allibera en la interrelació amb el públic, que pot o no involucrar-se per invitació –directe o implícita- de l'artista, durant el desenvolupament de l'acció. En aquest contacte més o menys físic o merament visual, l'artista en la seva alliberació connecta amb la sensibilitat dels altres. D'alguna manera l'artista passa a ser part del públic, i aquest esdevé artista.

"Si deseas una perla debes abandonar el desierto y vagar junto al mar; y aunque nunca encuentres la brillante perla, al menos no habrás dejado de llegar al agua."

Ante todo proceso creativo lo esencial es tener algo que decir. No necesariamente ha de conocerse de antemano el qué; a veces uno encuentra "la perla" "vagando", es decir, practicando. El cómo se expresa es relativamente importante, ya que cada uno tenderá a utilizar el talento que posea en mayor plenitud, o aquél que precise aprender con más afán.

Mi trabajo como artista de acción es una forma de "socialización" de mis experiencias personales desde mi esfera íntima y en relación con los demás.

Es el entorno el que me proporciona la idea, el proceso de desarrollo personal el que me proporciona el guión y la propia experiencia simbólica la que define la utilización de unos u otros materiales.

La acción refleja, como casi toda expresión artística, un mundo personal que el artista libera en la interrelación con el público, que puede o no involucrarse a invitación – directa o implícita - del artista, durante el desarrollo de la acción. En este contacto más o menos físico o meramente visual, el artista en su liberación conecta con la sensibilidad de los otros. De algún modo el artista pasa a ser parte del público, y éste se convierte en artista.

MONTSE SERÓ

DESTRUCCIÓ-CONSTRUCCIÓ
DESTRUCCIÓN-CONSTRUCCIÓN

Construir per destruir.

Viure per morir.

Destruir per construir.

Morir per viure.

"Em va arribar molt la teva peça. Em va sacsejar, clavar les ungles a la pell interior.

Era clara i oberta, qüestionava la destrucció, i alhora la construcció, era alhora desgarradora i alentadora dels imperturbables cicles de la vida...del sentit de tot plegat. Era dramàtica com la vida mateixa i molt lúcida, molt honesta."

Mireia Zantop

Construir para destruir.

Vivir para morir.

Destruir para construir.

Morir para vivir.

"Me llegó mucho tu pieza. Me agitó, clavar las unas en la piel interior. Era clara y abierta, cuestionaba la destrucción, y a la vez la construcción, era a la vez desgarradora y alentadora de los imperturbables ciclos de la vida... del sentido de todo junto. Era dramática como la vida misma y muy lúcida, muy honesta."

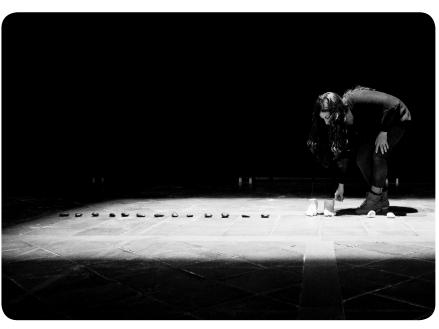

PA'MA TORRENTS

PRIMER PLA PRIMER PLANO

MIREIA ZANTOP

A-ROUND (U)

A round (U) també és un cercle, obert, ben obert, però un cercle

Un sincer homenatge a l'esperit present al FEM, organitzat durant anys pels voltants del 8 de març.

A round és harmonia de diferents veus al voltant del mateix nucli. Es retroben indefinidament fins al silenci.

U també és 1, la forma oberta de unitat (fem.), you (sing.), you (pl. -de plural i plorar), who..., pregunta i udol de l'última vocal

U-dol és un crit o, millor, un lament prolongat que va més enllà del dolor físic. Des de la solitud, convoca als propers (de l'espècie i de l'ànima) a sentir la seva presència, la presència mútua. Alè de l'ara, expressa, afirma, ferma, i, com l'art, s'articula al voltant de la seva funció social.

Cercle endins, holy howl.

A round (U) también es un círculo, abierto, bien abierto, pero un círculo.

Un sincero homenaje al espíritu presente en el FEM, organizado durante años alrededor del 8 de marzo.

A round es armonía de diferentes voces alrededor del mismo núcleo. Se reencuentran indefinidamente hasta el silencio.

U, a la vez, es 1, la u, como forma abierta de la unidad (fem.), you (sing.), you (pl.de plural), who... pregunta y aullido de la última vocal.

U-dol (literalmente, aullido en catalán, un-duelo) es un lamento o, mejor, una voz de profundis que va y viene de más allá del dolor físico. Desde la soledad convoca a los cercanos (de la especie y del alma) a sentir su presencia, la presencia mútua. Aliento del ahora, expresa, afirma, asegura; como arte, se articula alrededor de su función social.

Círculo adentro, holy howl.

LESLEY YENDELL

THE WEB OF FORGETTING

TEXTOS

CAROLINA BONFIM LETICIA GARCÍA ANA MAESO TEW BUNNAG

CORPOLOGIA 6 VOL REAFIRMAR UN ESPAI A LA REVISTA EN EL QUE DEMANEM AL PÚBLIC TANT ESPECIALITZAT EN ART O NO, A REALITZAR TEXTOS AL VOLTANT DE LA TROBADA DELS ARTISTES DE CORPOLOGIA. ES UN RECLAM PER LA DOCUMENTACIÓ DE LES PERFORMANCES, PER LA NOSTRA TROBADA I PER CREAR TEXTOS TEÒRICS SOBRE AQUEST MITJÀ ARTÍSTIC EN AUGE AL MOMENT EN EL QUE ENS TROBEM.

ACTUALMENT DINS EL COL•LECTIU CORPOLOGIA COL•LABOREN LLICENCIADES EN BELLES ARTS I HISTÒRIA DE L'ART PER REFLEXIONAR SOBRE L'ART D'ACCIÓ I ACOLLIR AL PÚBLIC EN QUANT A OPINIONS I REFLEXIONS.

Els agrairem la vostra col·laboració. Informació i propostes: info@gresolart.com

CORPOLOGIA 6 QUIERE REAFIRMAR UN ESPACIO EN LA REVISTA EN EL QUE PEDIMOS AL PÚBLICO ESPECIALIZADO EN ARTE O NO, A REALIZAR TEXTOS ALREDEDOR DEL ENCUENTRO DE L@S ARTISTAS DE CORPOLOGIA. ES UN RECLAMO PARA LA DOCUMENTACIÓN DE LAS PERFORMANCES, POR NUESTRO ENCUENTRO Y POR CREAR TEXTOS TEÓRICOS SOBRE ESTE MEDIO ARTÍSTICO EN AUGE EN EL MOMENTO EN EL QUE NOS ENCONTRAMOS.

ACTUALMENTE DENTRO DEL COLECTIVO CORPOLOGIA COLABORAN LICENCIADAS EN BELLAS ARTES E HISTORIA DEL ARTE PARA REFLEXIONAR
SOBRE EL ARTE DE ACCIÓN Y ACOGER AL PÚBLICO EN CUANTO A OPINIONES Y REFLEXIONES.

LES AGRADECEREMOS SU COLABORACIÓN. INFORMACIÓN Y PROPUESTAS: INFO@GRESOLART.COM

EN QUIN SENTIT? EN QUIN SENTIT?

¿EN OUÉ SENTIDO? ¿EN OUÉ SENTIDO?

CAROLINA BONFIM

"Crec que és possible viure una vida que no impliqui crear art, una vida que sigui una espècie d'art en sí mateixa. Hi ha algunes experiències que és poden denominar artístiques. Un matí, mentres anava a l'autobus, vaig percebre una relació destacable entre el seient que estava davant meu, el sostre de l'autobús i el que estaba succeint a fora. Això era art en el sentit que jo veia relacions que s'estaven movent concretament de la mateixa manera que si estiguessin "enmarcades" o "escollides". Crec que hi ha alguna cosa de religiòs en aquest tipus d'experiència i també en l'art en general." Michael SNOW1

Per començar la conversa:

Quan l'obra d'art et porta a una experència estètica que obre una porta, una altra porta, portes que et conecten amb noves superficies, nivells i capes. Quan "alguna cosa està passant", de la mateix manera que aquesta micropercepció no sigui percebuda pel racional. Quan som llançats a l'abisme dels sentits. En quin sentit, en quin sentit? Pregunta Alícia, persentint que és sempre en els dos sentits a la vegada, fins al punt de que per una vegada roman igual, per un efecte òpitc.2

Reterritorialització, desterritorialització, desfronterització, reformulacions conceptuals i noves línies de fuga de la performance que configuren una xarxa rizomàtica d'objectes d'investigació que vaig incloure la parateatralitat, intermitges, noves tecologies, teories de recepció, oralitats, deconstrucció de la identitat i el gènere, manifestacions de resistència, bricolatges, rituals, telepresència, ausencia del performer, experiències artístiques inter i transculturals (disciplinàries, textuals i espacials...) que senyalen a altres territoris, objectes, poètiques i llenguatge.

La reflexió –actual- de la performance busca la relació entre l'acció i el contemporani i els seus terrenys estètics, afectius i referencials. Moltes vegades confusos, moltes vegades no entesos, moltes vegades indefinits. La performance s'ha transformat en un valor, en un lloc, en una opció, en un camp d'acció, un front, una zona de conflictes i negociació o, inclòs, en un estat d'esperit.

Com és relacionen les pràctiques performatives contemporanies amb el seu passat recent? Què s'etèn per performance a l'actualitat? Quines connotacions porta la frase "Sóc performer"?

1 SNOW. Michael, First to last, en Collected Writings of Michael Snow, Wilfrid Laurier University Press, Waterloo, 1994, p. 29.

2 DELEUZE, Gilles Lógica do Sentido. São Paulo: Perspectiva, (1969), 2003.

"Creo que es posible vivir una vida que no implique crear arte, una vida que sea una especie de arte en sí misma. Hay algunas experiencias que se pueden denominar artísticas. Una mañana, mientras iba en el autobús, percibí una relación destacable entre el asiento que estaba frente a mí, el techo del autobús y lo que estaba sucediendo fuera. Esto era arte en el sentido de que yo veía relaciones que estaban moviendo concretamente del mismo modo que si estuvieran " enmarcadas" o " escogidas". Creo que hay algo de religioso en ese tipo de experiencias y también en el arte en general." Michael SNOW 1

Para empezar la conversación:

Cuando la obra de arte te lleva a una experiencia estética que abre una puerta, otra puerta, puertas que te conectan con nuevas superficies, niveles y capas. Cuando "algo esta pasando", de la misma manera que esta micropercepción no sea percibida por el racional. Cuando somos lanzados al abismo de los sentidos. ¿En qué sentido, en qué sentido?" pregunta Alicia, presintiendo que es siempre en los dos sentidos a la vez, hasta el punto de que por una vez permanece igual, por un efecto óptico. 2

Reterritorialización, desterritorialización, desfronterización, reformulaciones conceptuales y nuevas líneas de fuga de la performance que configuran una red rizomática de objetos de investigación en los que incluí la parateatralidad, intermedias, nuevas tecnologías, teorías de recepción, oralidades, deconstrucción de la identidad y género, manifestaciones de resistencia, bricolages, rituales, telepresencia, ausencia del performer, experiencias artísticas inter y trans culturales (disciplinares, textuales y espaciales, ...) que señalan a otros territorios, objetos, poéticas y lenguaje.

La reflexión - actual - de la performance busca la relación entre la acción y el contemporáneo y sus terrenos estéticos, afectivos y referenciales. Muchas veces confusos, muchas veces no entendidos, muchas veces indefinidos. La performance se ha transformado en un valor, en un lugar, en una opción, en un campo de acción, un frente, una zona de conflictos y negociación o, incluso, en un estado de espíritu.

¿Cómo se relacionan las prácticas performativas contemporáneas con su pasado reciente? ¿Qué se entiende por performance en la actualidad? ¿Qué connotaciones lleva la frase "Soy performer"?

1 SNOW. Michael, First to last, en Collected Writings of Michael Snow, Wilfrid Laurier University Press, Waterloo, 1994, p. 29.

2 DELEUZE, Gilles Lógica do Sentido. São Paulo: Perspectiva, (1969), 2003.

DIRECT TRANSMISSION

TRANSMISSIÓ DIRECTE

TRANSMISIÓN DIRECTA

TEW BUNNAG

Hi havia una dona jove que no era a la llista de performers i que va arribar i va voler participar en els esdeveniments de la nit.

Portava roba fosca, botes llargues de pell, i un barret de tela que cobria el seu cap calb.

Quan va ser el seu torn, va avançar cuidadosament cap al quadrat de llum i es va quedar dempeus, les seves mans suaument tancades en dos punys, com si guardés alguna cosa delicada en elles. Calma total. Va passar una vida. Llavors obrint els seus palmells a l'aire va alliberar un parell de coloms invisibles, i amb un gest va bufar cap a nosaltres amb una tendresa que va arribar fins als racons més llunyans de la sala. Després d'aquest gest va sortir a poc a poc de la llum i va donar-se la volta una vegada més per bufar-nos abans de desaparèixer en l'ombra, deixant-nos així amb la mirada fixa en l'espai buit que fins llavors ella havia ocupat.

Ceci n'est pas une pipe.

Una performance no és una performance.

No hi ha actor. No hi ha guió. No hi ha final ni començament. Es viu, efectuat al moment. Presència i autenticitat. No hi ha res que entendre. No fa falta lletrejar-ho. Transmissió directe.

Había una mujer joven que no estaba en la lista de performers y que llegó y quiso participar en los acontecimientos de la noche.

Llevaba ropa oscura, botas largas de piel, y un sombrero de tela le cubría su cráneo calvo.

Cuando fue su turno, se avanzó cuidadosamente al cuadrado de luz y se quedó de pie, sus manos suavemente cerradas en dos puños, como si guardara algo delicado en ellas. Calma total. Pasó una vida. Entonces abriendo sus palmas al aire liberó un par de palomas invisibles, y con ese gesto sopló hacia nosotros con tal ternura que tocó hasta los rincones más lejanos de la sala. Con esto salió despacio de la luz, se dio la vuelta una vez para soplarnos de nuevo antes de desaparecer en la sombra, dejándonos con la mirada fija en el espacio vacío que recientemente ella había ocupado.

Ceci n'est pas une pipe.

Una performance no es una performance.

No hay actor. No hay guión. No hay final ni comienzo. Está vivo, efectuado en el momento. Presencia y autenticidad. No hay nada que entender. No hace falta deletrearlo. Transmisión directa.

There was a young woman not on the list of performers who arrived and asked to participate in the evening's events.

She wore dark clothes, high leather boots, and she had a cloth hat to cover her bare cranium.

When it was her turn she stepped carefully into the square of light and stood there with her hands gently clasped into two fists as if she were holding something delicate in them. Total stillness. A lifetime passed. Then opening her palms to the air she released a pair of invisible doves, and with the gesture she blew out her breath to us with such tenderness that it touched the furthest corners of the hall. With that she slowly walked out of the light, turned once to give us a second breath before disappearing into the shadows, leaving us to gaze at the empty space that she had recently occupied.

Ceci n'est pas une pipe.

A performance is not a performance.

There is no actor. There is no plot. No ending or beginning. It is live, enacted in the moment. Presence and authenticity. Nothing has to be understood. No need to spell it out. Direct transmission.

PERFORMANCE: DEL FÍSIC A L'ETÉRIC

PERFORMANCE: DE LO FÍSICO A LO ETÉRICO

LETICIA GARCÍA

L'art d'acció o performance és un art molt corporal, tàctil i físic, a més de conceptual, mental, reflexiu i autoreflexiu. Per això, com espectadors, en ocasions podem estar davant d'una performance i confondre-la amb una representació teatral o una manifestació política o social.

És important definir que la performer no actua, no està representant, sinó que ella mateixa genera l'argument. S'allunya dels artificis, no crea ficcions, sinó que el seu objectiu és aconseguir un nou estat de consciència. Pot tenir un guió, doncs té l'objectiu de transmetre una informació, però s'acull a la improvisació per la lliure participació que ofereix als espectadors, els quals modifiquen l'experiència performàtica. El més important és la presència.

La contemplació d'una performance requereix molta concentració, per part del públic i per part de l'artista. De manera que es viu la intensitat del moment present, en el que l'acció del acte creatiu ho ocupa tot, la artista t'emporta a tu amb ella, tu com a espectador et fusiones amb la artista. Tot esdevé com a creació. En aquest procés, el present és la font, en la que la presència de la artista i el públic, van més enllà del que la ment entén per realitat.

Les dones que varen desaparèixer, les que varen deixar anar la idea del seu pensament i la van viure en si, i foren idees, essències de la creació, elles em van fer formar part d'un esdeveniment artístic que una vegada més em va donar a entendre per què l'art té el valor que té. Ens parla de nosaltres amb serenitat i harmonia. Ens catalitza l'esperit. L'art és un autèntic catalitzador donat que afavoreix el desenvolupament d'un procés, ajuda a despertar la capacitat creativa del contemplador. Accelera el camí cap a la consciència, el saber innat, l'ànima. I des d'una premissa al meu parer força important, i és que l'art genera aquest moviment sense dirigir-lo ni amb un sentit concret, ni cap a cap direcció exacta, pel que cadascú incloent emissor (artista) i receptor (individu), viurà una metamorfosi amb diferent intensitat i en diverses freqüències.

La performance, que en l'ús del cos porta al públic a identificar-se amb l'estat més immediat on reacciona la consciència, la artista ens porta a lo més etèric des del pla més físic. És una experiència en la que es reflecteixen representacions d'íntimes sensacions i emocions, al cap i a la fi, moviments que genera el pensament. En absència del ego que estableix com a real els vaivens de la ment, més la desmaterialització del cos per l'ambigüitat de l'objecte-subjecte que es disposa davant teu, l'art d'acció et porta a la vivència d'un canvi que es realitza més enllà de la raó, on no existeixen ni l'espai ni el temps. Un lloc en el que devé l'autèntica metamorfosi.

La performance ens fa vibrar creant una nova sintonia.

El arte de acción o performance es un arte muy corporal, táctil y físico, además de conceptual, mental, reflexivo y autoreflexivo. Por ello, como espectadores, en ocasiones podemos estar ante un performance y confundirlo con una representación teatral o una manifestación política o social.

Es importante definir que la performer no actúa, no está representando, sino que ella misma genera el argumento. Se aleja de los artificios, no crea ficciones, sino que su objetivo es conseguir un nuevo estado de conciencia. Puede tener un guión, pues tiene el objetivo de trasmitir una información, pero se acoge a la improvisación por la libre participación que ofrece a los espectadores, los cuales modifican la experiencia performática. Lo más importante es la presencia.

La contemplación de una performance requiere mucha concentración, por parte del público y por parte de la artista. De manera que se vive la intensidad del momento presente, en el que la acción del acto creativo lo ocupa todo, la artista te lleva a ti con ella, tú como espectador te fusionas con la artista. Todo acontece como creación. En este proceso, el presente es la fuente, en el que la presencia de la artista y el público, van más allá de lo que la mente entiende por realidad.

Las mujeres que desaparecieron, las que dejaron ir la idea de su pensamiento y la vivieron en sí, y fueron ideas, esencias de la creación, ellas me hicieron formar parte de un acontecimiento artístico que una vez más me dio a entender por qué el arte tiene el valor que tiene. Nos habla de nosotros con serenidad y armonía. Nos cataliza el espíritu. El arte es un auténtico catalizador dado que favorece el desarrollo de un proceso, ayuda a despertar la capacidad creativa del contemplador. Acelera el camino hacia la conciencia, la sabiduría innata, el alma. Y desde una premisa a mi parecer bastante importante, y es que el arte genera este movimiento sin dirigirlo ni con un sentido concreto, ni hacia ninguna dirección exacta, por lo que cada uno, incluyendo emisor (artista) y receptor (individuo), vivirá una metamorfosis con diferente intensidad y en diversas frecuencias.

La performance, que en su uso del cuerpo lleva al público a identificarse con el estado más inmediato donde reacciona la conciencia, la artista nos lleva a lo más etérico desde el plano más físico. Es una experiencia en la que se reflejan representaciones de íntimas sensaciones y emociones, al fin y al cabo movimientos que genera el pensamiento. En ausencia del ego que establece como real los vaivenes de la mente, más la desmaterialización del cuerpo por la ambigüedad del objeto-sujeto que se dispone frente a ti, el arte de acción te lleva a la vivencia de un cambio que se realiza más allá de la razón, donde no existen ni el espacio ni el tiempo. Un lugar en el que deviene la auténtica metamorfosis.

La performance nos hace vibrar creando una nueva sintonía.

COSSOS QUE ACCIONEN, ACCIONS QUE TEIXEIXEN XARXES

CUERPOS QUE ACCIONAN, ACCIONES QUE TEJEN REDES

ANA MAESO

Una trobada és un esdeveniment d'unió, d'intercanvi. Dona constància de que l'ésser humà és social, i el coneixement és constitueix en el col·lectiu. Produïm en aquest esdeveniment un ecosistema que teixeix en xarxa les nostres experiències, sabers, anhels, i que a la vegada genera tot un nou imaginari que associarem sempre a aquesta xarxa que experimentem. En ell, l'acció artística juga amb la seva naturalesa oberta, doncs el significat és construeix conforme s'està efectuant; a partir de la relació amb el públic i el diàleg amb l'espai. Cada acció, i cada trobada, es revelen com esdeveniment únic. Un ritual que juga amb tots els elements presents, i que genera una metamorfosi individual -en les persones que participen activa o passivament- i col·lectiva, creant una situació que fuig al raciocini, a l'explicació utilitària dels espais, al convencionalisme de les relacions en l'espai públic.

Segons Michael De Certeau, els subjectes desenvolupem tàctiques (produccions culturals) que juguen en els intersticis de les estratègies (les accions produïdes des de les institucions). En aquests llocs inscrits de normes, les accions d'aquelles persones que l'habiten s'organitzen i es direccionen sota la política d'ús establerta. L'acció artística i la seva coordinació en conjunt d'accions que conformarien la trobada, es gesten com una tàctica en l'ús quotidià d'aquest espai.

L'acció artística és una fuga, una anti-disciplina (Foucault) que és rebela davant la cultura postfordista. L'alienació dels nostres cossos, adoctrinats a base de repeticions i contencions del llenguatge corporal, empobreix els nostres moviments, el que comporta una pèrdua cultural i comunicativa. Minva les nostres capacitats de resposta i acció en la vida quotidiana.

És per això que podem considerar l'exercici de la performance un mitjà per deslligar el cos de les seves inscripcions culturals. Generar la creació de festivals i trobades d'art d'acció com plataformes per reescriure les nostres subjectivitats per mitjà de les nostres pròpies accions. Carregar aquella arma de futur com diria Celaya, i defensar la multiplicitat de les nostres identitats, la capacitat poètica dels nostres cossos, la llibertat d'atorgar diferents significats a la realitat i de transformar-la.

En paraules de Pluchart; "avui en dia l'art corporal ja no té per què produir bellesa, sinó llenguatge, un llenguatge inèdit, no codificat, que rebutjant la història, el sentit i la raó, sigui capaç de parlar del cos, aquí i ara, amb la finalitat de preparar també el demà".

Un encuentro es un acontecimiento de unión, de intercambio. Presta constancia de que el ser humano es social, y el conocimiento se construye en colectivo. Producimos en este acontecimiento un ecosistema que teje en red nuestras experiencias, saberes, anhelos, y que a su vez genera todo un nuevo imaginario que asociaremos siempre a esa red que experienciamos. En él, la acción artística juega con su naturaleza abierta, pues el significado se construye conforme se está efectuando; a partir de la relación con el público y el diálogo con el espacio. Cada acción, y por ende cada encuentro, se revelan como acontecimiento único. Un ritual que juega con todos los elementos presentes, y que genera una metamorfosis individual -en las personas que participan activa o pasivamente- y colectiva, creando una situación que escapa al raciocinio, a la explicación utilitaria de los espacios, al convencionalismo de las relaciones en el espacio público.

Según Michael DeCerteau, los sujetos desarrollamos tácticas (producciones culturales) que juegan en los intersticios de las estrategias (las acciones producidas desde las instituciones). En estos lugares inscritos de normas, las acciones de aquellas personas que lo habitan se organizan y direccionan bajo la política de uso establecida. La acción artística y su coordinación en conjunto de acciones que conformarían el encuentro, se gestan como táctica en el uso cotidiano de ese espacio.

La acción artística es una fuga, una anti-disciplina (Foucault) que se revela ante la cultura posfordista. La alienación de nuestros cuerpos, adoctrinados a base de repeticiones y contención del lenguaje corporal, empobrece nuestros movimientos, lo que conlleva una pérdida cultural y comunicativa. Mengua nuestras capacidades de respuesta y acción en la vida cotidiana.

Es por ello que podemos considerar el ejercicio de la performance un medio para desatar el cuerpo de sus inscripciones culturales. Generar la creación de festivales y encuentros de arte de acción como plataformas para reescribir nuestras subjetividades por medio de nuestras propias acciones. Cargar ese arma de futuro como diría Celaya, y defender la multiplicidad de nuestras identidades, la capacidad poética de nuestros cuerpos, la libertad de otorgar diferentes significaciones a la realidad y de transformarla.

En palabras de Pluchart; "hoy en dia el arte corporal ya no tiene por qué producir belleza, sino lenguaje, un lenguaje inédito, no codificado, que rechazando la historia, el sentido y la razón, sea capaz de hablar del cuerpo, aquí y ahora, con el fin de preparar también el mañana".

SUPORT

Moltes gràcies a tot@s els/les artist@s i creador@s de la familia CORPOLOGIA.

Tothom participa de moment sense cobrar. Busquem la independencia mitjançant, la venda de la revista, les entrades i col·laboracions amb empreses i individuals per a cobrir les despeses de la trobada.

Muchas gracias a tod@s l@s artist@s y creador@s de la família CORPOLOGIA.

TODOS PARTICIPAN DE MOMENTO SIN COBRAR. BUSCAMOS LA INDEPENDENCIA MEDIANTE, LA VENTA DE LA REVISTA, LAS ENTRADAS Y COLABORACIONES CON EMPRESAS E INDIVIDUALES PARA CUBRIR LOS GASTOS DEL ENCUENTRO.

Organitzat per:

AMB EL SUPORT DE:

bonart cultural

